

**Bare rolig
jeg går igen
sagde overlæreren**

Preben Hammer Jensen
2025

Epilog

Det var sidst på sommeren. Simon kunne ikke rigtigt genkende sig selv i spejlet. Han havde nok ikke tabt sig noget videre, han så vist ud som han plejede, han havde i hvert fald ikke taget på. Det så heller ikke ud til at han havde fået vinger på ryggen. Hvis han havde var de i hvert fald foldet pænt sammen på bagsiden af ham. Han så nedover sig selv. Det var det her der var ham. Han var ikke noget spøgelse. Han var stadig chauffør i sit eget liv, kørekortet skulle først fornyes om syv år. Bilen stod klar ude i garagen, han behøvede ikke køre i den hele tiden for at vide det. Og kroppen her var lige så meget ham som hans drømme, det kunne de ikke flyve fra. Han var et helt menneske, og det hele hang sammen, så indviklet skulle det være for at hænge sammen.

Det var ved at være otte måneder siden han havde set noget til overlæreren. Gespenstet måtte vel være krøbet tilbage under monumentet. Stenen. Simon var bestemt ikke på vej ind under stenen eller ind i stenen. Han hed stadig bare Simon. Det var slet ikke så forvirrende som det havde været fra begyndelsen. Det var måske der han skulle begynde. Med begyndelsen.

1

Det var da Sandra havde forladt ham, Simon var begyndt at male alle rum i huset hvide igen. I de år Sandra og han havde boet i huset havde de været blå og gule og appelsinfarvede og så videre. Det havde ikke været vilde farver, måske lige bortset fra appelsinfarven i soveværelset, men der havde været farve på over det hele. Selv på badeværelset havde væggene over fliserne været lyseblå. Nu skulle det hele være hvidt igen, syntes Simon, hvidt som det havde været da de købte huset. Han havde sådan set godt kunne lide det allerede dengang, men Sandra gad fandeme ikke bo i et kloster, og hun havde overbevist ham om at farverne ville berige deres liv. Det hele havde bare været malet hvidt for at gøre huset salgsklart. Boet efter overlæreren havde sikkert hyret et malerfirma til opgaven, eller også havde det været ejendomsmægleren der havde sørget for det. Det havde været nydeligt og pænt. Og alt for klosteragtigt.

Farverne havde de sammen selv sat på da de flyttede ind. De havde brugt hele sommeren på det, den sommer han ikke selv længere var med til at køre busserne. Når han ikke behøvede at køre, kunne han sagtens være med til at male, havde Sandra sagt, og han havde givet hende ret. Det havde været en farverig sommer, og han havde mange gange med glæde tænkt tilbage på den. Og nu kunne han vel selv overkomme at male det hele hvidt igen. Nu var der ingenting der satte en deadline på projektet, og det kunne tage den tid det tog. Firmaet var afhændet, så han havde ingen forpligtelser der mere.

Overlærer Dam havde været enkemand i nogle år. Det fremgik af gravstenen, eller måske skulle han snarere kalde det monumentet. Simon og Sandra havde ikke kunnet overse det på kirkegården, og de havde været forbi for at kigge på det allerede inden de købte huset. Ejendomsmægleren havde fortalt dem om det, næsten som om det skulle øge husets værdi. Overlæreren var død i halvfems, og hans hustru havde fået fred allerede i toogfirs. Så huset havde altså stået tomt i et par år inden de købte det. Der havde sikkert været mønstret tapet over det hele, og det havde været fyldt med tunge møbler, det havde Sandra været sikker på. Hun havde også været bange for at overlæreren var død der i huset. Hvis det havde været tilfældet, ville hun slet ikke have købt huset. Det var først da ejendomsmægleren fortalte, at overlærer Dam var blevet ramt af en truck mens han cyklede nede i havnen, hun gik med til at skrive slutseddel på hans hus. Overlæreren havde været død ved ankomsten til hospitalet, havde ejendomsmægleren fortalt. Og det var længe siden nu.

Simon havde købt tre femlittersdunke med hvid maling, og han var startet inde i stuen. Han havde været nødt til at flytte de fleste møbler og tæppet fra stuen ind i kontoret inden han begyndte for alvor, Sandra

havde ikke taget møbler med da hun drog af. Hun havde kun taget sit tøj og alle sine ting fra badeværelset. Hun havde endda taget badevægten, selvom hun vel ikke havde noget at bruge den til. Alle håndklæderne havde hun ladet ligge. Ham Moxon, eller hvad fanden han hed i virkeligheden, havde måske håndklæder og møbler nok i forvejen. Sandra havde vist sagt en hel del om det, Simon havde gjort hvad han kunne for ikke at høre efter. Hun havde selv besluttet sig til at flytte, så han ville ikke blande sig. Hvis han var kommet med gode råd til hende, ville hun alligevel ikke have brugt dem til noget, ikke engang til at brokke sig over. De kunne lige så godt prøve at være civiliserede i processen, det havde de været enige om begge to.

Da de lærte hinanden at kende gik hun i 3. G, så dengang havde han været den voksne. Med tiden var de blevet helt jævnaldrende, det syntes Simon i hvert fald. Det havde Sandra så opfattet anderledes, så meget havde han forstået. Da hun havde sagt lærerjobbet op og ville til at leve livet, så havde hun en fornemmelse af at han bare gik hjemme og ventede på at dø, som hun sagde. Simon havde ikke været helt enig i den udlægning af virkeligheden. Lægen havde fortalt, at han ikke havde problemer med hjertet, hans sukkertal var perfekte, og at det var godt han var begyndt at røre sig noget mere. Han havde da også købt en cykel dengang han solgte firmaet, og han var begyndt at gå meget mere i haven. Og Sandra havde sagt, at hun ikke kunne se han havde tabt sig. Det gjorde det også endnu mere mystisk at hun ikke havde ladet badevægten stå til ham.

Det med hans vægt var begyndt at fylde mere efter han var begyndt at gå hjemme. Mens han selv kørte bus, og mens han sad på kontoret og bestyrede firmaet, havde der været gode grunde til at han så ud som han gjorde, havde hun sagt. Men da firmaet var solgt og ude af hans hænder, kunne han da godt gøre noget mere for at få den chaufførmave væk, det var hendes formulering. Hun havde sagt det mere og mere. Simon var ellers ret stolt af hvordan han havde holdt både hus og have, efter han var blevet hjemmegående, og det kunne hun godt have sat noget mere pris på i stedet for. Men hun spurgte i stedet, hvor meget han spiste til frokost. Af den grund var det vel også med en vis lettelse han accepterede at hun forlod ham, om det så gjorde nogen forskel eller ej. De var vel vokset fra hinanden, det var sådan han så det, selvom han ikke syntes hans livvidde var vokset noget videre. Sandra var vel heller ikke den unge pige han var faldet for længere. Den der Moxon gik vel til fitness flere gange om ugen, hvad vidste han om det, det skulle han i hvert fald ikke selv begynde på. Det var vel nok at få rørt sig med havearbejde og andre nyttige gøremål samtidig med han fik sit motion.

Det skete da af og til han havde taget en kage med hjem til eftermiddagskaffen når han handlede mens hun var i skole. Eller måske snarere et stykke chokolade. Men det kunne ikke være det der

satte sig på den måde. Vi er forskelligt byggede, det havde lægen også sagt. Og hans sukkertal var i orden og hans hjerte havde det fint.

Og nu mens han malede stuen fik han i hvert fald rørt hele kroppen. Og mon ikke det alligevel havde været overlærer Dam der havde malet hvidt over det hele efter han var blevet alene, Simon kunne i hvert fald godt forestille sig det var foregået på den måde. Ejendomsmægleren havde i øvrigt ikke sagt noget om hvor den hustru var død, Simon og Sandra havde heller ikke spurgt. Det kunne sagtens have været her i huset. Godt Sandra ikke havde tænkt på det dengang. Hvis hun var død her i huset, kunne overlærer Dam sagtens være blevet så træt af blomstret tapet, på samme måde som Simon nu var træt af de farver, de havde smurt på da de flyttede ind. At overlæreren så nok ikke selv havde installeret det nye køkken og det nye badeværelse, var en anden sag. Det havde været lavet af professionelle håndværkere, det havde de snakket om da de købte huset. Og så havde der måske i samme omgang været professionelle malere på over det hele. Men det kunne sagtens have været tilfældet selvom overlæreren havde malet det hele en gang.

Dengang for mange år siden da de købte huset, havde de da mange gange snakket om hvor underligt der var, at de aldrig før havde hørt om overlærer Dam. Han havde i hvert fald ikke undervist på nogle af de skoler Simon og Sandra havde gået på. Og gravstenen lignede da et monument efter en betydningsfuld person, så det var vel lidt sært at de aldrig var stødt på ham eller historier om ham, så længe var det heller ikke siden han var død. Og da Sandra havde fået en lærerstilling her byen, havde hun da spurgt nogle af de andre lærere på lærerværelset om de kendte noget til ham, men navnet havde ikke sagt nogen af dem noget. Han havde nok været på pension, endda på tjenestemandspension, de sidste mange år af sit liv, men det var da underligt at han ikke havde sat sig spor i skolevæsnet. Men det eneste der var efter ham var det gravmonument og så et istandsat hus.

De havde ikke gjort mere ud af det, bare undret sig engang imellem, men ellers havde de nok med deres eget og med hinanden. Det havde de så ikke mere, og måske kunne han finde noget i lokalaviserne eller måske endda i lokalhistorisk arkiv. Underligt at Sandra ikke havde tænkt på det, det ville ellers have lignet hende at gøre sådan noget. Måske interesserede den tidligere ejer hende ikke så meget som det var begyndt at interessere Simon, efter han var blevet alene. De havde nok haft nok andet om ørerne, selvom de ikke havde fået børn. I begyndelsen af deres tid i huset havde det handlet om at sætte farver på. Nu kunne han male de farver over og måske begynde at undersøge sagen for alvor. Det var sådan han kom til at tænke mens han gik og smurte hvid maling på væggene i stuen. Det kunne være en livsopgave efter firmaet og samlivet med Sandra.

Han sluttede dagens arbejde og skiftede tøj, og efter et let aftensmåltid gik han en tur op på kirkegården for endnu engang at se på det gravmonument. Han kunne sagtens huske begge de gravlagtes dødsår 1990 og 1982, men noterede han sig også fødselsdatoerne fra 1901. Hvis han skulle i arkiverne, var det nok godt at have perioden præcist afgrænset. Det havde det været da han drev firmaet og der skulle gøres regnskab. Dengang Simon og Sandra flyttede ind i tooghalvfems havde de haft andet at tænke på. Lige i begyndelsen havde de da snakket lidt med deres nye naboer, men de kunne ikke bidrage med mange oplysninger om husets tidligere beboere. Ingen kunne huske noget om at der nogensinde havde boet en kvinde i huset, men nogle kunne da huske noget om en høj, tynd og gammel mand. Han havde af og til løbet omkring på vejene i kvarteret på en lidt underlig måde. Der var vist noget om at han hed Dam, det havde stået på dørskiltet. Ingen af dem Simon og Sandra havde talt med havde prøvet at ringe på. Men manden kunne godt have lignet en tidligere militærmand eller gammeldags skolelærer, sagde de. Der var vist noget med at han var blevet kørt ned. Så Simon og Sandra vidste i virkeligheden mere om huset tidligere beboere end nogle af naboerne. Og de havde det meste fra ejendomsmægleren. Og de havde da snakket om at det var lidt sært og sørgeligt. Men nu ville Simon gøre noget ved det.

Beboerne var døde helt tilbage i toogfirs og halvfems, så graven var vel næsten tredive år gammel, og den var ikke blevet sløjfet. Der måtte være nogle der betalte. Børn eller børnebørn måske. Kunne han mon spørge til det på kirkegårdskontoret. Undskyld, men jeg bor i afdødes hus. Simon vidste ikke om de måtte oplyse den slags, men de kunne være et forsøg værd. En gravsten på den størrelse tydede på en familie af en vis betydning. Der måtte være nogle historier. Overlærer Olav Dam og hustru Kirsten Dam. Hendes navn måtte være blevet sat på stenen først, hun var død otte år før ham. Hans navn måtte være sat på senere. Sammen med "og hustru", det kunne vel ikke have stået der i otte år uden hans navn også havde stået der, det havde vel været lidt for rettidig omhu. Måske havde hun haft en helt anden sten de første otte år, og så var den blevet erstattet af den monumentale sten over dem begge, da han blev begravet. De havde begge fået fred, som der stod til sidst. Med otte års mellemrum. Den sten kunne vist læses på flere måder.

Simon gik hjem med al sin nysgerrighed i behold. Han var lige en tur i Føtex på vejen hjem. Al den nysgerrighed og al den mening måtte da fejres. Der var et par jordbærkager tilbage i butikken, og jordbær selv på denne tid af året var efterhånden blevet en vane. Han var nødt til at købe en jordbærkage og en Ritter Sport. Kvadratisk med nødder og det hele, det hele smuttede i kurven inden han kom op til kassen og betalte. Da han kom hjem pakkede han chokoladen ud mens han lavede kaffen, bare en halv maskinfuld. Varm kaffe ville gøre godt, kirkegården havde

været en kold fornøjelse. Det kunne han mærke, nu han var kommet hjem.

Han kunne da også begynde at kigge på nettet, måske kunne han finde noget om overlærer Dam der. Det var bestemt ikke sikkert der var noget, men det var da tåbeligt ikke at se efter. Og det var tåbeligt at de ikke havde prøvet at se der noget før, Simon havde i hvert fald brugt nettet til at se efter så meget andet i tidens løb. Men det var nu, overlæreren var blevet et projekt for ham, så det var vel derfor han først tænkte på det nu. Simon handlede ikke altid lige logisk, det havde han for længst vænnet sig til. Af og til var han nærmest stolt af det. Nu gik han med kaffen og jordbærkagen ind til computeren, og det var faktisk lidt besværligt, når alle møblerne fra stuen stod og fyldte inde i kontoret. Kontoret var helt klart det næste der skulle males, det blev han enig med sig selv om. Han havde ellers tænkt sig det skulle være gangen, men nu måtte det blive kontoret, hvis han skulle tage sit projekt alvorligt. Han bestemte heldigvis selv. Så han måtte se at blive færdig med den stue, så møblerne kunne komme tilbage derind. Det kunne bare ikke blive i dag, han havde malet derinde i dag, og det kunne først gås efter for helligdage, når det blev lyst igen.

Han satte sig ved computeren og drak kaffe og spiste jordbærkage direkte fra papæskan med en helt almindelig hverdagsgaffel. Efter Sandra havde forladt huset, behøvede han ikke længere være så omhyggelig med hvad han gjorde af æsken bagefter, og han kunne google overlærer Olav Dam så snart computeren var klar. Det var den samme maskine han havde brugt i firmaet. Han havde taget den med hjem, det var en del af salgsaftalen. De nye ejere havde ikke noget at bruge sådan en gammel model til, men den var stadig glimrende til hans private brug.

Der var faktisk nogle der hed Olav Dam på nettet, flere end Simon havde forventet. En del af dem hed Dam til mellemnavn, og de hed alt muligt andet bagefter. Det overraskende var, at så mange hed Olav. Det havde måske været moderne at hedde sådan engang, det havde han aldrig før lagt mærke til. Og så var der endda et hit med alle tre ord i rigtig rækkefølge, overlærer Olav Dam. Efter femogtredivende års tro tjeneste takker overlærer Olav Dam af for at gå . . .

Det kunne ligne en notits i en gammel lokalavis, men da han så efter var det ikke avisens hjemmeside det lå på. Det lå på en jubilæumshjemmeside for en skole i Hjørring. Og Hjørring lå et sted langt oppe i Jylland, så vidt han kunne huske. Det var nok en helt anden overlærer Dam end ham der havde ejet hans hus. Der var så mange andre der hed Olav på nettet, og sikkert en masse andre Olav'er der ikke var fanget der.

Men han var naturligvis nødt til at se nærmere på den Olav Dam han havde fået i nettet. Og det var slet ikke klart hvorfor den avisnotits var røget på den hjemmeside. Simon kunne ikke finde andet om en Olav Dam andre steder på den side. Der lå en masse klassebilleder med forskellige årstal på, men der var intet årstal på avisnotitsen. Så selv om det nok var en helt anden overlærer det handlede om, var han nødt til at få lidt sammenhæng i historien nu. Han havde tid til det, og måske ville historien vise sig at være spændende.

Det var den så ikke, kunne han konstatere lidt senere. Det var lige før der var noget trist over den. Notitsen sagde i fuld tekst:

”Efter femogtredivede års tro tjeneste takker overlærer Olav Dam af for at gå på pension. Der afholdes i den anledning en lille reception på Østre Skoles lærerværelse, hvor kollegaer, samarbejdspartnere og nuværende og tidligere elever kan komme forbi fredag den 21. juni mellem klokken 15 og 17 for at sige farvel.”

Der stod ikke ”et sidste farvel”, men stemningen i opslaget var, som det var det der blev ment. Simon syntes han kunne se det for sig. Overlærer Olav Dam og måske hustru Kirsten Dam siddende med hver sin kaffekop, og alle de gæster der blev ved med ikke at komme. Der var ikke noget konkret at bygge sådan et billede på, det var bare sådan det kom til at se ud i Simons hoved. Og måske var det i virkeligheden en helt anden Olav Dam, notitsen handlede om, en der slet ikke var gift med en Kirsten, men med en anden kvinde. Måske var det i virkeligheden alle stuemøblerne, der stod og fyldte for meget i kontoret, der havde den virkning på ham. Han var nødt til at få gjort stuen færdig, så han kunne få møblerne derind og også få malet kontoret. Når først det var i orden, kunne han se lidt mere uhildet på historien fra Hjørring. Byen der lå helt oppe i nissehuen over Jylland.

Sådan sad Simon ved skærmen og så på sig selv. Ikke spejlbilledet i skærmen, men mere som han og opførte sig og tænkte. Det kunne godt undre ham hvad han fik øje på. Som nu, hvor det han rodede med kunne vise sig at være ganske ligegyldigt. Da han var barn og gik i skole, blev han tit bedt om at se på sig selv og sin opførsel. Nu var han toogtres, og det var måske blevet en vane. Særligt når han ikke havde alt for travlt. Når han havde talt med Sandra om det, havde hun sat at det var hun altså selv vokset fra, hun hvilede i sig selv og var ligeglad med hvordan andre så hende. Og Simon havde også hver gang svaret, at det var ham selv der så på ham, ham selv og ingen andre. Simon var også sikker på at Sandra ikke var ligeglad med hvordan han så på hende, nogle gange blev hun da irriteret over det. Han gik i seng, i morgen ville han blive færdig med stuen, så møblerne kunne komme ind på plads. Han satte vækkeuret til halv otte.

2

Det var så mens han fik dækket de sidste helligdage i stuen, han kom til at tænke på tinglysningen. Den var offentlig, her kunne han se hvornår og hvordan overlærer Dam og hustru havde overtaget huset. Måske kunne han gøre det allerede nu inde fra kontoret, hvis de oplysninger var lagt på nettet. Det var da muligt, selvom han ikke var kommet så langt med at få stuemøblerne på plads endnu. Af og til var de effektive i det offentlige. Han kunne gå ind og undersøge det. Så snart han var færdig med at male de sidste helligdage over. Det var alligevel det vigtigste, ellers blev han aldrig færdig. Men det var heldigvis også hurtigt gjort tilfredsstillende.

Selvom det ikke var varmt udenfor åbnede han alle vinduerne i stuen, så det kunne tørre så hurtigt som muligt herinde, og så den værste lugt af hvid maling kunne forsvinde ud i efteråret. Så ville han blive helt færdig med stuen allerede i dag. Så kunne han få alle møbler på plads derinde allerede om aftenen. Han gik ud og lukkede døren ind til stuen så resten af huset ikke blev for koldt. Så satte han sig ud i køkkenet i arbejdstøj og med maling på hænderne. Han kunne sagtens spise ordentligt alligevel. Så kunne han sidde der og tygge af munden og beslutte hvad han skulle bruge eftermiddagens tørretid til. Han ville have godt af at komme ud i den friske luft, det ville Sandra også have sagt, men han kunne ikke gå fra huset med alle stuevinduerne stående vidtåbne. Og haven trak ikke rigtigt i ham på denne tid af året. Og han havde lige tænkt på det med tinglysningen, om den var kommet på nettet. Han kunne da gå ind i kontoret og se efter. Selvom alle stuemøblerne stod derinde og fyldte op. Han havde da siddet og fundet en del på computeren dagen før, selvom han ikke vidste om det var relevant eller ej. Han skulle have tænkt på det med tinglysningen i stedet for bare at google vildt og bruge tid i Hjørring. Han lod den tomme tallerken stå i køkkenet og gik ind i kontoret og tændte maskinen.

Og tinglysningen var der. Noget af den var i hvert fald lagt på nettet. Han fandt hurtigt de scannede dokumenter på sit eget hus. Der var skødet han og Sandra havde skrevet under i tooghalvfems. Det var faktisk lidt skægt at se de underskrifter. Sandra havde stadig skrevet sit navn med formskrift dengang, selvom hun havde været over tredive, der var sket en del med hende i de følgende år. Nu var hun flyttet, men hun stod stadig som ejer af huset sammen med Simon. Simon skulle nok betale terminen, og så måtte de have klaret det med hendes ejerandel på et tidspunkt. De havde slet ikke talt om det. Han blev vel nødt til at købe hende ud. Selvom det var hende der var rejst, det skulle han vel ikke betale for.

Overlærer Dams skøde lå der også. Han havde overtaget huset første august 1968, samme dag som Sandra blev født. Det havde de ikke lagt

mærke til dengang de købte. Men det skulle de nok heller ikke lægge noget særligt i, der var kun 365 dage i året. Eller otteogtres var da skudår, så 366. Det gjorde ingen forskel, det var ikke det der var spændende. For bag skødet var også Dams slutseddel fra dengang scannet ind. Den var også blevet tinglyst med stempel og det hele. Simon var lidt overrasket over at se det, han havde aldrig før hørt om en tinglyst slutseddel, men sådan en var der altså. Den var underskrevet af Olav Dam den femte marts 1968, og der stod Hjørring foran datoen. Det kunne da tyde på at det var den rigtige Olav Dam, han havde fundet og læst om dagen før. Det var nok den Olav Dam fra Hjørring, der havde ejet hans hus. Eller rettere hans og Sandras hus, hvis han skulle se nøjagtigt på det. Og det betød at overlærer Olav Dam havde besluttet at forlade Hjørring flere måneder inden han gik på pension. Simon havde haft ret i den lidt sære fornemmelse, da han læste notitsen om sammenkomsten på lærerværelset på Østre Skole i Hjørring. Der havde været noget galt i Hjørring. Something rotten in the city of Hjørring. Eller skulle det oversættes til town of Hjørring. Det var lige meget for Simon, men det skulle da undersøges hvad der var galt dengang. Selvom det vel også var lige meget, det ville ikke have gjort Simons hus anderledes, det var mange år siden overlæreren og hans hustru havde boet i det. Der var sket så meget andet i den mellemliggende tid, Simon og Sandra havde haft et godt liv i det hus, i hvert fald de første tyve år i det. Og hvis de havde fået børn, havde situationen måske været anderledes nu.

Og nu han tænkte på børn. Han skulle huske at få undersøgt om Olav og Kirsten Dam havde haft børn. Det skulle han spørge efter på kirkegårdskontoret, det havde han besluttet sig til. Det kunne i hvert fald ikke skade at spørge. Han og Sandra havde købt huset af boet efter Olav Dam, der havde ikke stået noget om arvinger i papirerne, det havde de lagt mærke til allerede dengang. Hvis overlæreren og hans hustru skulle have haft børn, skulle de have haft dem mens de boede i Hjørring, inden overlæreren blev pensioneret. Hvis ikke de vinduer havde stået åbne, kunne han have gået på kirkegårdskontoret nu. Men måske var malingen i stuen også allerede tør nok til at han kunne begynde at sætte møbler ind nu. Han havde kun pletmalet det sidste.

Han gik ind og fjernede afdækningen fra gulvet. Gulvet skulle lige vaskes inden han kunne lægge tæppet ind. Han havde altså dækket grundigt af, men der var alligevel nogle pletter på trægulvet, de skulle skrubbes af med det samme, og så skulle hele gulvet nok have en omgang. Så vinduerne skulle stadig stå åbne så det også kunne blive hurtigt tørt efter han havde vasket. Og imens gik han lige tilbage til kontoret for at se hvornår kirkegårdskontoret holdt åbent. Og det kunne han så ikke finde noget om. Adressen stod der på hjemmesiden, men de eneste tidspunkter var for begivenheder i kirken. Højmesser og den slags. Højmesser, ikke noget Simon kunne bruge til noget. Og det

hjalp vel heller ikke noget at prøve at tale med præsten der havde begravet overlærer Dam. Præster havde en hel masse tavshedspligt, var det ikke sådan. Og det var over tredive år siden overlæreren var blevet begravet, præsten fra dengang var måske selv død i mellemtiden. Død og begravet, og så gav den tavshedspligt sig selv. Men han kunne gå op til kirkegårdskontoret og spørge, hvis gulvet i stuen var så tørt at han kunne lukke vinduerne.

Det var helt tørt da han kom derind. Simon lukkede vinduerne og hentede tæppet og lagde det på. Det ville nok også være rart at have et par af stolene ind med det samme, og i hvert fald det lille bord, når han skulle lægge noget fra sig. Han flyttede lidt ad gangen ind i stuen, og da han var ved at sætte bøger på plads i reolen kom han til at se på uret, og klokken var halv seks. Nu var kirkegårdskontoret i hvert fald lukket, det var for sent at gå derop. Han gik ud i køkkenet og lavede aftensmad. Det arbejde havde han udført med fornøjelse i årevis. Det var begyndt dengang Sandra havde været på det pædagogiske kursus hver tirsdag. Det havde vist været noget med hjælpehold. Han var blevet glad for madlavning mens Sandra lærte pædagogik. Så var han også sikker på at få noget han kunne lide. Så da han var begyndt at gå hjemme, havde han stået for al madlavning. Det var ikke noget de havde aftalt, det var bare det mest rimelige, mente de begge to. Han kunne gå på kirkegårdskontoret næste formiddag, så kunne han gå videre inde på nettet om eftermiddagen. De kunne blive en af de dage han ikke skulle skifte til malertøj. Der skulle nok alligevel blive hvidt i alle rum på et tidspunkt, der var ingen deadline på det projekt.

Og så kunne han bruge aftenen til at nyde at der igen var god plads inde i kontoret. Hvis Sandra og han havde fået børn, var rummet nok blevet et børneværelse. I stedet var det blevet et fælles kontor for dem begge to. Det skrivebord Sandra plejede at bruge stod der endnu. Det skulle ud sammen med alt det andet, når der skulle males herinde. Og det kunne blive ude, hvis der var andet at bruge pladsen til. Simon kunne bruge kontoret til overlærerprojektet, og han vidste ikke på forhånd hvor meget det ville fylde. Det kunne blive helt detektivagtigt. Han var vel nærmest i færd med at stalke den overlærer, hvis man kunne sige det om en mand, der havde været død i over tredive år.

For det var vel det han havde prøvet på nettet på både google og tinglysningen. Og efter de første succeser, var informationerne ved at tørre ud. Han vidste ikke rigtigt hvordan han skulle fortsætte der, der var ikke rigtigt mere at gå efter. Han skulle ud i den virkelige verden og lede, og så skulle han altså vente til det blev lyst igen og kirkegårdskontoret åbnede. Han prøvede at google Kirsten Dam, endda hustru Kirsten Dam, og der var da hits, men ikke noget han kunne bruge til andet end at få tiden til at gå. Nogle af lokalaviserne i området oppe ved Hjørring havde hjemmesider, men der var ingen artikler der

gik tilbage til forrige århundrede. Der måtte vel også finde et lokalhistorisk arkiv i Hjørring, men det var ikke kommet på nettet endnu. Måske skulle han køre derop på et tidspunkt, de var længe siden han havde kørt en rigtig tur. Han og Sandra havde været på et par storbyferier, men det havde været med fly, og det var altid når hun havde efterårsferie eller vinterferie fra skolen. Men de havde altid været glade for at komme hjem igen, Simon havde i hvert fald, så som regel havde de foretrukket at blive hjemme i den sidste tid. Af og til var de kørt til København for at se en koncert eller et show, men det havde aldrig været med overnatning derinde. De havde da været i Aarhus på et tidspunkt, og dengang havde de overnattet på missionshotellet, hvor der ikke var spiritusbevilling. Det kunne han huske. Det var vist også det. Han kunne ikke huske at han nogensinde havde været i Hjørring, han havde ikke haft noget at komme efter der. Men nu kunne det måske være rart med et afbræk i malerarbejdet. Hvis det blev nødvendigt altså.

Inden han gik i seng, var han lige en tur omkring YouTube, nu han alligevel sad ved computeren. Det var tit mere underholdende end fjernsynet, syntes han efterhånden. Der var mere forskelligt at vælge imellem der. Det meste af det var godt nok noget lort, men det kunne han bare lade være med at vælge, han kunne bare skifte, hvis han havde valgt noget forkert. Her til aften var der noget om Mick Jagger. Det vidste du ikke om Mick Jagger. Og det var Simon ret ligeglad med. Dengang han var knægt, havde han da hørt Stones, men nu fattede han ikke at de blev ved på den måde. De var tyve år ældre end han selv var, og de spillede endnu. Dem af dem der stadig levede gjorde i hvert fald.

Simon havde benyttet sig af at nogle konkurrenter ville købe firmaet da han var femoghalvtreds. Firmaet havde på den måde været en glimrende pensionsopsparing, og han havde i øvrigt arbejdet nok. I hvert fald siden han var tyve, og det måtte være godt med det. Og det havde fungeret fint for dem begge to, i hvert fald så længe Sandra var i arbejde, og det skulle også gerne være fint for ham alene, nu hun var flyttet. Der var da et par videoer på YouTube der fangede hans interesse, så han kunne gå glad i seng. Og planen for morgendagen var lagt.

3

Da Simon havde overstået morgenmaden og morgenbadet, kunne han tage sit bytøj på. Han ville ikke møde op på kirkegårdskontoret i andet, slet ikke i malertøj, så ville han ikke blive taget alvorligt. Han vidste fra sin tid i forretningen, at hvis han tog ordentligt tøj på, så tog han også selvsikkerhed på. Det virkede både på ham selv og på de andre. Og det var sådan et møde han skulle til. Og det var godt nok lidt besværligt, når bukserne var blevet mindre end sidst han havde dem på. Og skjorten kunne da knappes, men så skulle han helst ikke sætte sig ned med den på. Måske skulle han også bare stå ved en skranke på kirkegårdskontoret. Eller måske ville det tage så lang tid, at han skulle sidde og snakke foran et skrivebord. Jakken var heldigvis rimeligt stor, så hvis han holdt jakken knappet når han satte sig, var der nok ikke nogen der blev bange for at få skjorteknapperne i øjnene.

Det gjorde tydeligvis ingen forskel at Sandra havde taget badevægten med da hun flyttede, han kunne tydeligt mærke at han havde taget lidt på. Siden hun rejste, måske siden hun fortalte hun ville rejse. Og det var kun et par måneder siden, selvom det føltes som længere tid. Han var nødt til at begynde at tage sig sammen, ellers ville han være nødt til at købe noget nyt tøj, han så kunne vokse ud af. Men først skulle han afsted til kirkegårdskontoret og håbe det var åbent. Det var en chance han måtte tage.

Kontoret var åbent, døren var i hvert fald ikke låst. Men der var ingen derinde, så han råbte hallo, og han syntes at han svagt kunne høre nogen svare, han kunne bare ikke se nogen. Men så hørte han et toilet blive trukket ud, og så var mysteriet løst. Et par minutter senere kom en lille kvinde ud fra en hvid dør bagest i lokalet. Hun satte sig ved et skrivebord og så op på ham og spurgte hvad han ville. Hun lod til at have travlt, sådan lød hendes stemme i hvert fald. Simon fortalte om det hus han havde købt af overlærer Dam i sin tid, og om den gravsten eller det monument der stod på kirkegården, og han var blevet nysgerrig efter at vide noget mere om den åbenbart betydningsfulde mand, der havde ejet huset før ham selv.

Den lille grå kvinde, hun var vist omtrent på han egen alder, behøvede ikke at tænke sig længe om for at begynde at fortælle. Måske skete der ikke så meget spændende i hendes arbejde, så kun blev glad for at snakke om det der i hvert fald var lidt spændende. Og det gravsted for Olav og Kirsten Dam var der betalt for helt frem til 2041, og normalt blev gravsteder betalt for ti år ad gangen, men i det her særlige tilfælde var der blevet betalt for halvtreds år, og de betød at prisen ikke kunne blive reguleret i alle de år. Den aftale var blevet lavet før hendes tid, og hun var i hvert fald aldrig gået med til sådan en aftale, når man nu vidste hvor meget prisen på de andre gravsteder var steget siden 1990.

Og det ville i øvrigt blive endnu mere urimeligt i løbet af de kommende år. Det var vigtigt for hende, det kunne tydeligt høres på hendes stemme.

Simon var sådan set helt ligeglad med priser på gravsteder, han var interesseret i hvem der havde lavet den urimelige aftale i sin tid, og der var efterlevende arvinger. Og her var kvinden nødt til at rejse sig op og se i et ældre ringbind, den oplysning var alligevel ikke en del af den almindelige sladder på kirkegården. Hun afleverede oplysningerne uden videre, det havde hun sikkert slet ikke ret til. Men hun var måske så irriteret over den gamle aftale, at hun mente at alle hemmelige detaljer skulle frem i lyset. Aftalen var lavet med advokatfirma Dan Mortensen fra Hjørring, det var det eneste der var noteret på sagen, andre oplysninger var der ikke. Det betød sikkert at Damparret ikke havde haft børn, så Simon måtte nøjes med at tale med en advokat. Hvis han stadig var i live og ville udtale sig. Simon sagde hurtigt farvel og tak og forlod kirkegårdskontoret.

Det var i hvert fald heldigt at den lille kvinde havde været så meddelssom. Og så det måske mest sur sladder han havde fået, men han havde fået en oplysning, et navn at gå videre med. Han var sikker på at det også havde været hans professionelle påklædning der havde medvirket til hans succes. Den lille kvinde havde heldigvis ikke bemærket buleerne i skjorten. Måske havde hans solide udseende endda været en fordel her, han var både i højde og drøjde noget større end hende. Han så faktisk ret betydningsfuld ud. Hun skulle bare vide, men det gjorde hun heldigvis ikke. Så let ville det nok ikke være at få oplysninger ud af en advokat. Sådan en kendte reglerne, og hvis de var usikre sagde de hellere nej end ja, det var Simons erfaring med det folkefærd fra dengang han drev forretning. Det var fint når det var hans egen advokat, det var ikke så fint hvis advokaten repræsenterede modparten, sådan var det. Og hvis advokaten var eneste mulighed, var det måske spild af tid at køre helt til Hjørring. Hvad kunne han ellers se deroppe. Østre skole udefra, det var der ikke mange oplysninger i. Det kørte noget rundt i hovedet på ham mens han gik hjem. Og ja, han skulle også lige huske det lokalhistoriske arkiv.

Hjemme spiste han frokost, men han overvejede hvor han skulle stille computeren mens kontoret blev malet. Sandra ville ikke have den ind i stuen, men det kunne han være ligeglad med nu. Han havde godt nok været enig med hende om det, men det kunne han vel også være ligeglad med nu. Han sad ved frokosten og talte på knapperne, og nød at de alle var blevet siddende. Alternativet til at stikke computeren i kontoret var at stille den i pulterkammeret. Derinde stod Sandras seng, hun havde ikke villet have den med da hun flyttede. Måske fortrød hun det en dag. Det var vel ikke sikkert, det ville holde med den der Moxon. Og det kunne godt være hun ville prøve at have sit eget på et tidspunkt.

Hun var flyttet direkte hjemmefra og hen sammen med Simon dengang for mange år siden. Hun havde aldrig haft sit eget, det havde Simon trods alt. I over fem år. Og dengang hun flyttede ind kunne de sagtens være i den seng han havde dengang. Men nu skulle han ikke bruge tid på at tænke på det. Computeren og hans skrivebord, det skulle ind i stuen, i den ende han alligevel aldrig brugte. Der hvor spisebordet stod, det brugte han ikke nu.

Det var faktisk praktisk at have computeren direkte på spisebordet, der var stikkontakt meget tæt på. Problemerne med netstik var han heldigvis fri for nu, routeren kunne stå hvor det skulle være i stuen. De to skriveborde kunne stå oven på hinanden helt ovre ved væggen i hjørnet, og skabet var der også nemt plads til. Og der var ikke tæppe på inde på kontoret, så han kunne dække gulvet af med det samme, så midt på eftermiddagen var han klar til at vaske væggene ned.

Det var fristende at skifte til malertøj og gå i gang. Og også slippe ud af den stramme skjorte. Men nu havde han altså besluttet sig til kun at rydde rummet, så det var klar til at blive vasket ned næste morgen. Og han var heller ikke færdig med at tænke over det hun havde sagt på kirkegårdskontoret. Hvis han på et tidspunkt skulle til Hjørring, var det vigtigt at han havde styr på den advokat. Den Dan Mortensen der havde lavet aftalen om gravstedet for tredive år siden. Eksisterede han endnu.

Han satte sig ind ved computerens nye plads på spisebordet og tændte. Det hele virkede som det skulle. Han gik på Krak, og som han næsten havde forventet, var der ingen advokat Dan Mortensen i Hjørring. Ikke længere i hvert fald. Men han havde eksisteret, så Simon googlede advokat Dan Mortensen Hjørring, og fandt frem til at advokat Dan Mortensen i 2009 havde fusioneret med advokatfirmaet Høst og Markvejr i Aalborg. Ifølge artiklen var Dan Mortensen selv fulgt med ind i det nye firma, og det var der både adresse og telefonnummer til i Krak. Klokken var lige godt fire, så kontoret var måske lukket nu, men det var da et forsøg værd at ringe en gang. Han ringede op og telefonen blev taget af en receptionist, der oplyste at Dan Mortensen var gået på pension for et par år siden. Heldigvis kunne receptionisten også oplyse at Dan Mortensen vist levede i bedste velgående og nød sit otium hjemme i Hjørring. Det var en firmapolitik ikke at oplyse hverken adresse eller telefonnummer på nuværende eller tidligere ansatte, men receptionisten tilbød at kontakte den pensionerede Dan Mortensen, så denne selv kunne tage stilling til om han ville i kontakt med Simon eller ej. Det var den mulighed der var, og det var Simon nødt til at acceptere.

Det betød at han måtte vente på at den tidligere advokat Dan Mortensen måske ville ringe ham op, og at han ikke anede hvornår det kunne blive. Men sådan var det. Det var da et håb. Og det betød måske endda at han kunne få nogle oplysninger over telefonen, så han slap

for turen til Hjørring. Han var ikke sikker på om han skulle se det som en fordel. Så det sad han og spekulerede over mens han ikke skiftede tøj og ikke begyndte at vaske vægge i kontoret ned. Det var en pris han måtte betale for at have et projekt uden deadline. Malerprojektet altså. Overlærerprojektet var en anden sag, det fyldte mere og mere i hans hoved, syntes han. Det var næsten så en behagelig handlingslammelse fyldte ham, sådan var det at være pensionist. Måske fortjente han endda lidt dessert på den konto, han havde vist en liter is et sted i fryseren. Der kunne i hvert fald ikke ske noget ved at se efter.

Næste morgen klædte han sig i malertøj og vaskede væggene i kontoret ned, det gik nemt og hurtigt. Der var desværre kun et vindue at åbne derinde, og udenfor var det endda lidt tåget endnu. Morgenen ville ikke rigtigt slippe taget, han var bange for at det ville tage nogen tid inden han kunne begynde at male. Det ville passe fint hvis Dan Mortensen ringede lige nu. Men receptionisten hos Høst og Markvejrhavde slet ikke lovet at han ville ringe, måske havde Dan Mortensen slet ikke lyst til at tale med Simon om sådan en gammel og støvet og for længst glemt sag. Simon anede i virkeligheden ikke, hvad sådan en pensioneret advokat i Hjørring fik tiden til at gå med. Han sad måske bare og hyggede sig i stuen eller køkkenet sammen med sin hjemmeboende kone. Han havde måske børn og børnebørn at tage sig af, de var vigtigere end en gammel overlærer, der var flyttet til Sjælland for mange år siden. Og naturligvis havde Dan Mortensen både børn og børnebørn, den slags var helt naturligt og almindeligt. Det var bare Simon og Sandra der aldrig havde fået børn. Og det havde overlærer Dam og hans hustru vist heller ikke, var det ikke det den lille kvinde på kirkegårdskontoret havde sagt. Simon sad der i sit malertøj i køkkenet og ventede på det hele. At kontoret blev tørt og Dan Mortensen ringede. Han var selvpensioneret, velfortjent selvpensioneret og toogtres, så han kunne godt tillade sig at sidde der og sidde. Det kunne Dan Mortensen måske også. Måske sad han der i sit køkken og tænkte på om han gad ringe til den underlige mand på Sjælland. Simon kendte ikke Dan Mortensen, og Dan Mortensen kendte ikke Simon. Måske havde de ikke noget til fælles, måske havde de alligevel, ingen af dem vidste det.

Men så måtte væggene i kontoret også være så tørre, at han kunne komme ind og hænge hvid maling til tørre på dem. Og han kunne hurtigt konstatere at de vægge skulle have to gange, den grønne farve slog tydeligt igennem det første lag hvidt. Det havde været nemmere i stuen, hvor væggene bare havde været flødefarvede. Heldigvis var kontoret så meget mindre end stuen. Og de havde bestemt den grønne farve i fællesskab, det var vist endda ham selv der havde insisteret på den. Optimismens farve, havde han sagt. Dengang havde han ikke tænkt på at han en dag ville male det hvidt igen. Det havde ingen af dem tænkt på dengang, og så ringede Dan Mortensen.

Advokaten ville først og fremmest vide hvorfor Simon var så interesseret i overlærer Dam, og Simon prøvede igen at forklare det. Det var ikke sikkert receptionisten hos Høst og Markvej havde fået det hele med. Og måske var hans forklaring god nok, måske havde Dan Mortensen sin egen interesse i sagen, det kunne Simon kun spekulere over. Samtalen var i hvert fald hjertelig, og Dan Mortensen inviterede på frokost, så de kunne sidde overfor hinanden og se hinanden i øjnene og tale om overlærer Dam. Simon sagde omgående ja tak, det lød helt rigtigt. Han kunne godt se at han måtte tidligt op og afsted for at være i Hjørring til frokost, men det tog han med. Der var også kommet et hvidt tommelfingeraftryk på hans telefon i løbet af samtalen, det måtte han have af inden det tørrede ind.

Det var for tidligt at give kontorvæggene endnu et lag hvidt, det måtte vente til dagen efter. Han rengjorde telefonen så godt han kunne, noget af det der var tørret ind, kunne kradses næsten helt af med neglene, og så gik han i bad. Bagefter stod han i morgenkåbe i køkkenet og lavede mad, sådan noget kunne han tillade sig når han boede alene. Og han kunne lave det måltid han havde mest lyst til at spise. Hans livssituation havde sine fordele, og begge hans projekter skred fremad, også uden deadlines. Morgenkåben lukkede måske ikke helt tæt foran, men det var ikke noget problem. Sandra ville have bemærket det og fundet det uhygiejnisk, men nu var hun sammen med den der Moxon og kunne være ligeglad med Simons udseende. Og han kunne være ligeglad med hvad hun mente om det.

Hun havde været sytten da han lærte hende at kende, og på en eller anden måde var de meget hurtigt blevet kæresten. Hun var flyttet ind i hans lejlighed efter et par måneder, og hendes mor havde måske været lidt imod det dengang, men hun havde fundet sig i det. Miranda Lund var en fornuftig kvinde, og selvom hun nok syntes at Simon var for gammel til hendes lille datter, eller måske snarere at Sandra havde været for ung til ham, så havde hun vist også fået øje på sine egne fordele ved det nye arrangement. Og da Simon havde fået deres første rigtige lejlighed sammen, havde hun hjulpet praktisk både ved istandsættelsen og flytningen. Det lod til hun havde tillid til Simon, måske havde hun endda kunnet lide ham dengang. Og Simons forældre havde af gode grunde ikke kunne bidrage med noget som helst på det tidspunkt. Hvis Simon og Sandra havde fået børn ville Miranda Lund have trådt til som barnepige, hvis der var brug for det, det var han sikker på. De fik så ingen børn, og det var sikkert også meget godt. Som situationen var blevet nu, ville det bare have været endnu et problem. Han kunne lige så godt være glad for de problemer han var sluppet for.

Huset var ellers stort nok til børn, hvis det skulle være. Men da de købte, var det også næsten for sent for dem at få børn, det havde de været enige om. De havde rigeligt at tage sig til uden børn, børn ville

have været ekstra arbejde for dem begge to, og Sandra havde i hvert fald rigeligt med børn at gøre på sit arbejde. Simon var ikke sikker på hvem af dem der havde været mest lettet over den beslutning, og det var også ligegyldigt nu. Det var gået som det var gået, og man kunne ikke lave om på fortiden. Fortrydelse var en ubrugelig følelse, og de havde da haft en dejlig familie, alene sammen de to. I hvert fald indtil Sandra også ville på pension. Mon hun allerede havde fået øje på ham der Moxon på det tidspunkt, det havde han ikke fået spurgt hende om. Det havde nok heller ikke gjort sagen bedre, hvis han havde spurgt. Simon vidste i det hele taget meget lidt om Moxon, og jo mindre han vidste, jo bedre var det, måske for dem alle tre.

4

Simon havde været meget tidligt oppe, og han havde bemærket solopgangen i bakspejlet. Den første del af turen havde været ret nem og behagelig, det var først da han nærmede sig Aarhus, den blev irriterende tæt, men aldrig så tæt så køen holdt stille. Han havde haft radioen kørende på lavt blus, og han havde hørt efter når der var nyheder. Og ingen af dem havde været rigtigt nye, så det havde været en ret behagelig tur uden overraskelser. Nu var han langt oppe i Jylland, gennem Aalborg og nord for Limfjorden, han nærmede sig Hjørring. GPSen var indstillet på Dan Mortensens adresse. Og det var spændende at finde ud af hvad han var for en.

Klokken var kun lidt over elleve, så der var god tid til den sidste del af turen. Og der var alligevel sket en del med trafikken siden han kørte turistbus, men meget af fornemmelsen fra dengang sad stadig i ham, især når han kørte langt. Allerede dengang havde han nydt lange ture uden passagerer, selvom det jo var økonomisk dårligt. Og de sidste mange år havde han kørt uden passagerer i sin bil, når Sandra havde været med, havde hun ikke talt som passagerer for ham. Men nu var det længe siden han havde kørt en lang tur, og så skulle han endda køre hjem igen efter den frokost hos Dan Mortensen. Det skræmte ham slet ikke, han nød at sidde og være undervejs. Og det var anderledes end at sidde og tænke i en tom bus, hvor han også skulle tænke på de manglende indtægter for de kørte kilometer.

Han nærmedes sig hastigt Hjørring, den var ikke engang halv tolv, og han skulle altså ikke komme alt for tidligt til den frokost. Han kunne sagtens nå at køre lidt rundt og se på byen først. Han havde i mange år, i hele sit liv faktisk, været meget uinteresset i Hjørring, og der var heller ikke meget i byen der gjorde det store indtryk på ham. Hvis ikke overlærer Dam var kommet herfra, og hvis ikke Dan Mortensen havde boet her, ville han stadig have været uinteresset, men nu prøvede han trods alt at tage nogle billeder ind i øjnene. Det var trods alt her overlærer Dam havde levet sit arbejdsliv, selvom byen nok havde ændret sig en del siden han var flyttet. Og så var klokken to minutter i tolv, og han landede planmæssigt foran Dan Mortensens hus. Han havde ikke glemt at ramme et tidspunkt.

Det var en nydelig ældre dame der åbnede døren, vel sagtens Dan Mortensens kone. Hun gav hånd og bekræftede Simons mistanke og inviterede indenfor. Indenfor i stuen rejste Dan Mortensen og kom over og gav også hånd, og så gik de alle tre til bords med det samme. Konen deltog i første del af frokosten, så skulle hun videre til et møde i lokalrådet, sagde hun. Men Simon og Dan Mortensen kunne sidde så længe de ville og snakke om hvad de nu ville snakke om. Simon var sikker på at hun havde stået for maden, og den kunne hun bestemt

godt være bekendt at servere, det nåede han at fortælle hende inden hun gik.

Dan Mortensen startede den alvorlige del af samtalen med at sige, at han havde forventet en yngre mand med det navn. Der var ikke mange der hed Simon i hans generation, men nu så det ud til at de nærmest var jævnaldrende. Simon sagde at han var toogtres, og da Dan Mortensen var halvfjerds, var de vel ikke helt jævnaldrende. Og Simon vidste ikke hvorfor han hed som han hed, de kunne ikke længere spørge hans forældre, hvad de havde ment med det navn. Hvis de overhovedet havde ment noget. Dan Mortensen fortalte, at han havde haft en klassekammerat i folkeskolen, en der havde heddet Peder med blødt d, og Simon mindede på en eller anden måde om ham, så Simon måtte undskylde, men han syntes at Simon mere lignede en Peder eller Peter, og Simon var lige ved at fortryde at han var kørt helt til Hjørring for at høre på den slags vrøvl. Dan Mortensen kunne selv ligne en Peder eller Peter, syntes han.

Dan Mortensen sagde undskyld og smilede høfligt. Det var på grund af overlærer Dam han var kommet til at tænke på sin gamle klassekammerat, for Dam havde nemlig været deres gymnastiklærer. Og det var en del af grunden til at han havde inviteret Simon helt til Hjørring for at spise frokost. Historien var måske lidt indviklet, og det med Peder havde været et unødvendigt sidespor, som de bare skulle glemme alt om. Nu skulle de koncentrere sig om overlærer Dam, det var del også det Simon var kommet til Hjørring for at høre om. Det bekræftede Simon, og den gode stemning var genoprettet.

Dengang var gymnastiklærer Dam blevet kaldt Vejrmøllen af eleverne på skolen. Dan Mortensen vidste ikke hvorfor, det navn havde Vejrmøllen haft længe før Dan Mortensen selv var startet på skolen. Måske var det fordi Vejrmøllen var sådan en tynd og ranglet skikkelse, måske fordi han var en gymnastiklærer af den gamle skole med forkærlighed for springgymnastik. Måske havde det noget med spillene mølle og dam at gøre, de kom altid i samme æske, og man skulle bare vende brættet og bruge de samme brikker, det kunne Simon sikkert selv huske. Ja det kunne Simon sagtens.

Den lille Dan Mortensen og Vejrmøllen havde bestemt ikke været bedstevenner, særligt i de små klasser havde overlæreren været efter ham og hans vægt. Dan Mortensen havde bestemt aldrig kaldt læreren Vejrmøllen op i hans åbne ansigt, men læreren havde næsten konsekvent kaldt Dan Mortensen Fedesen. Det var blevet så slemt, at Dan Mortensen havde talt med sin far om det, og hans far havde derfor haft en samtale med overlæreren om det. Det havde været ganske effektivt, Fedesen forsvandt fra Vejrmøllens ordforråd. Dan Mortensens far havde senere fortalt at han bare havde antydnet noget om nogle

hændelser under besættelsen, så var hr. overlæreren blevet meget medgørlig. Det var noget med at Dam i sine yngre dage havde været sabotagevagt for tyskerne nede ved flyvestationen, men den side af sagen havde Dan Mortensen først hørt om noget senere. Hvad han havde vidst om den sag, og hvornår han havde vidst det, var han blevet lidt usikker på efterhånden.

Tiderne var jo blevet nogle andre dengang i tresserne, og de gamle lærere var ved at blive et udsat folkefærd. Dan Mortensen havde engang, det var vidst i syvende klasse, forfattet en sang til Vejrmøllens pris. Han kunne stadig huske omkvædet, som han sang for Simon der ved frokostbordet

Når Vejrmøllen svinger
med hagekorsvinger
så kryber vi sammen
i vejmølledammen.

Den pensionerede advokat havde en rimelig sangstemme. Han indrømmede gerne at teksten var lidt primitiv, at metaforerne var meget rodede og ulogiske, og mølledamme hørte til ved vandmøller og ikke ved vejmøller, det vidste han godt. Men sangen havde vakt genklang både i klassen og på resten af skolen dengang. Hans dansklærer havde frabedt sig yderligere fremførelser af sangen efter at have hørt den en enkelt gang i klassens time, men det var den bestemt ikke blevet mindre populær mellem eleverne af.

Om det havde været medvirkende til at overlæreren havde forladt Hjørring så hastigt efter sin pensionering, det kunne Dan Mortensen naturligvis ikke sige. Vejrmøllen var på mange måder blevet betragtet som lidt af et oldtidsfund på skolen, men måske havde sangen været med til at ribbe op i snakken om Vejrmøllens fortid som sabotagevagt for tyskerne. Det havde godt nok været et fritidsjob helt nede ved Nørresundby, men dengang havde det været sådan, at foregik noget nord for fjorden, så vidste alle nord for fjorden om det. Alle de gamle gjorde i hvert fald.

Historierne begyndte at gå, at overlæreren var en gammel overlevende nazist, og selvom det nok ikke havde noget på sig, passede det så fint sammen med den lidt håndfaste pædagogik i gymnastiktimerne. De fleste elever så det snart som den eneste mulige forklaring på Vejrmøllens opførsel.

Det virkede derfor som om alle var meget tilfredse da Vejrmøllen rejste fra Hjørring, Dan Mortensen havde i hvert fald været glad for at se ham forsvinde, og han havde ikke forventet at han nogensinde skulle høre mere til en mand der var flyttet helt over til Sjælland. Han var derfor blevet meget forbløffet da han tyve år senere opdagede at han havde

arvet Vejrmøllen som klient efter sin far, og at han efter overlærerens død skulle være administrator i boet. Det var sket kort tid efter han havde overtaget det fulde ansvar for kontoret, og han havde fået tilsendt et masse af Dams papirer i en stor bunke. Dåbsattest og kørekort og lægejournal og en hel bunke fotokopier om udgravningerne af Tut Ank Amons grav sammen med en masse håndskrevne notater om det gamle Egypten. Særligt det med lægejournalen var en oplagt fejl, men det var vores kommunale myndigheder der havde overladt det hele til ham som bobestyrer, og så var de af med lortet. Typisk for Sjællændere.

Simon var så optaget af historien at han ikke fik protesteret over den generalisering. Dan Mortensen sagde desuden, at alle de papirer ikke var taget med til Aalborg da han fusionerede med Høst og Markvejr, sagen var jo afsluttet med sløjfe om og det hele på det tidspunkt. Men han havde altså heller ikke makuleret dem, hvilket han burde have gjort, men nu var han pensionist og tillod sig nogle lidt mere personlige prioriteringer. Og der var ingen livsarvinger efter hverken Olav eller Kirsten Dam, det havde han sikret sig allerede som bobestyrer. Efter begravelsen og huset var solgt, og det var jo til Simon, havde han sørget for at bruge alle de frigjorte midler til et gravmonument og betaling for gravpladsen så langt pengene rakte. Alternativt skulle de være gået til statskassen, og det ville bestemt ikke have været i overlærer Dams ånd.

Simon spurgte om han kunne få lov til at kigge i nogle af de efterladte papirer, men det kunne han under ingen omstændigheder, så meget professionel advokat var der alligevel tilbage i Dan Mortensen. Simon havde heller ikke et personligt udestående med overlærer Dam, der var intet der på nogen måde berettigede at han skulle se de papirer, og han måtte desuden meget gerne holde oplysningen om deres fortsatte eksistens for sig selv. Hvis der kom flere forespørgsler på de papirer fra Simon eller nogen anden, ville han fastholde at sagen var afsluttet og at de private sagsakter for længst var makulerede.

Simon sagde at det forstod han bestemt, og var der måske en slags dårlig samvittighed i forholdt til den gamle lærer gemt i Dan Mortensen, for det kunne han næsten fornemme. Og Dan Mortensen indrømmede at sådan kunne man sagtens se på det, og han kunne da godt under hånden fortælle Simon, at Olav og Kirsten Dam havde haft en meget stilfærdig tilværelse på Sjælland, og at den efter Kirstens død havde set nærmest sølle ud for Olav Dam. Overlæreren havde tilsyneladende ikke egnet sig til at være enkemand. Han, der ellers havde været en sund og veltrimmet gymnast, havde de sidste år mistet store dele af sin kropsvægt. Det havde været så alvorligt, at lægen havde noteret en mistanke om en slags spiseforstyrrelse i journalen, noget der kunne ligne et ubevidst selvmordsforsøg. Hvis Dam ikke var blevet dræbt på den famøse cykeltur på havnen, havde han sandsynligvis sultet sig ihjel.

Om det sidste var lægens vurdering, eller det var noget Dan Mortensen selv havde læst ud af teksten, kunne Simon ikke afgøre. Det betød så bare at overlæreren ikke var død i huset, og det var vigtig, for hvis det havde været tilfældet, var Sandra aldrig gået med til at købe huset. Og så havde de været nødt til at købe noget mindre, eller noget der havde anstrengt deres økonomi noget mere. Så havde Sandra nok været nødt til at beholde sit job til den almindelige pensionsalder, og så var hun måske blevet boende i huset hos ham, og sådan var der så meget, og sådan var det ikke gået. Nu vidste han i hvert fald hvorfor han havde fået huset så billigt. Og han var lige ved at takke Dan Mortensen for det, men det tog han sig alligevel i. Advokaten havde i virkeligheden bare gjort det så nemt som muligt for sig selv, og det havde været Simons og Sandras held. Han skulle også passe på at han ikke kom til at skyldte overlæreren noget.

De snakkede lidt videre om vind og vejr og dagens ungdom og den slags. Så sagde Simon pænt farvel til Dan Mortensen og sagde at han da var velkommen til at kigge forbi, hvis han på et tidspunkt kom til Sjælland. Simon ville bare advare om, at han var ved at gøre huset i stand, det var endda et projekt uden deadline, så han måtte tage huset som det så ud, han ville under alle omstændigheder blive inviteret indenfor. Det var ikke bare høflighed der drev Simon, han var sådan set kommet til at synes at Dan Mortensen var et spændende og rart bekendtskab. Advokaten sagde at Simon da også var velkommen i Hjørring, hvis han en anden gang kom til at bevæge sig nordenfjords, så han havde det måske på samme måde som Simon.

Simon satte sig ud i bilen og begyndte at køre den lange tur hjemad. Han slukkede helt for radioen på den tur, han havde hverken plads til musik eller snak i ørerne. Og selvom han havde drukket to øl til den frokost, var det ikke dem han var blevet træt af. Han var heller ikke helt ung længere, så måske skulle han prøve at passe lidt bedre på sig selv. Turen foran bilen virkede ret lang nu. Det plejer ellers at være kortere at køre hjem end ud.

Midt på Fyn kørte han ind på en tank for at få benzin på, og der købte han også to franske hotdogs. Han ville først være hjemme til en meget sen aftensmad. Han skyllede efter med to dåser iskaffe, det ville også hjælpe med at holde ham vågen resten af turen.

Stuen, kontoret, gæstetoiletet og gangen var klaret, alle fire rum var smukt hvidmalede. Så stod enten køkkenet eller badeværelset for tur. Soveværelset måtte vente til sidst. Og måske pulterkammeret, hvis det var nødvendigt. Badeværelset var vel det letteste at gå til, og det var vel også det letteste at undvære i nogle dage. Han vidste fra sin ungdom hvordan man etagevaskede sig i et køkken, og han havde gæstetoiletet når han skulle af med noget. Han kunne sagtens være gæst i sit eget hus, når bare det ikke skulle være permanent. Simon lå i sengen og vågnede mens tankerne faldt på plads i planen. Og så var der en sær stemme, der rungede i hans hoved.

- Var det ikke meningen du skulle til at passe lidt på dig selv, rungede det.

Han stod op og tog et morgenbad, selvom han skulle direkte derfra og i malertøjet. Hvis han skulle bruge et par dage på at få badeværelset hvidt, var det rart at have været i bad mens det kunne lade sig gøre. Så måtte morgenmaden vente, det kunne den sagtens, det kunne han sagtens. Han tillod sig at lade vandet løbe lidt længere end normalt og tog nydelsen af det varme vand helt ind i kroppen. Han tørrede sig og redte håret og så sig i spejlet. Så kiggede han ind i skabet. Sandras side var for længst tømt. Han ville da vente med at børste tænder til efter morgenmaden, men han kunne lige så godt begynde at tømme lidt ud, når nu han stod der. Han kunne tage deodorant på med det samme, og tage deodoranterne med ud. Og inde bag dem stod et lille pilleglas, han aldrig før havde lagt mærke til. Han havde ikke selv sat det ind, det var han sikker på. Det var vel ikke Sandras, så havde hun vel taget det med. Der stod Dubsin på etiketten, og i bunden af plastikbøtten kunne han skimte et slidt billede af en fugl og teksten "Made in West Germany". Var det noget der havde stået der dengang de købte huset, den kunne se ud til at have alderen til det. Men så ville de have opdaget det dengang de malede herude. Eller de havde måske ikke tømt skabet, havde de bare dækket det uåbnet af? Simon var ikke sikker. Han rystede glasset og kunne høre der var noget i det. Kunne han bare smide det ud, eller skulle det ikke afleveres på apoteket.

Han gik ind i soveværelset og tog malertøj på og gik derefter ud i køkkenet og spiste morgenmad. Pilleglasset havde han stillet på bordet, der stod det og gloede på ham mens han spiste. Morgenmaden var dagens vigtigste måltid, det fastholdt Simon, i hvert fald på denne tid af døgnet. Han kunne huske hvordan Sandra for nogle år siden havde forsøgt at erstatte morgenmaden med frugt, og han havde forsøgt at følge med. Han konstaterede dengang, at han blev endnu mere sulten af at spise frugten, så for hans vedkommende havde det forsøg varet to dage. Sandra havde holdt ud et par måneder, så blev det november, og hun skiftede til havregrød. Hun skulle have noget varmt, havde hun

sagt. Det lå et par år tilbage. Nu sad han der med to blødkogte æg og en skive brød med ost. Det måtte være det i dag, også selvom morgenmaden havde været udskudt til efter badet.

Han ryddede op efter maden og lod pilleglaset stå uafklaret midt på bordet. Det måtte vente til senere, nu skulle der dækkes af og vaskes ned ude på badeværelset. Hvis han var heldig kunne den lyseblå farve dækkes med et enkelt lag hvidt, og så kunne han blive færdig med at male allerede i løbet af dagen. Han var ved at lægge plastik over håndvasken, da Dan Mortensen ringede. Han ville først og fremmest sige tak for besøget, men han fortalte også, at han efter besøget havde kigget endnu en gang igennem nogle af overlærerens papirer. Og i en lille adressebog havde han fundet noget, der måske kunne interessere Simon. Det kunne se ud til at det var ført ind i overlærer Dams sidste år, det tydede skriften på, og så det faktum at det var skrevet med en rød tuschpen, og det var helt atypisk. Det var måske en lokal kontakt, så måske var det noget der kunne bringe Simon videre i hans overlærerprojekt. Bare et navn og et telefonnummer, så hvis Simon ville love ikke at sige hvor han havde det fra, så kunne han få både navn og nummer. Det ville Simon bestemt gerne love, så han fik navnet Susanne og et telefonnummer. Han sagde pænt tak og fik noteret oplysningerne til senere brug, så kunne han tænke videre over det mens han malede.

Han skulle nok ikke have for store forventninger til det nummer. Hvis overlæreren havde haft damebekendtskaber som enkemand, ville den Susanne måske ikke være interesseret i at få rodet op i det. At det kun var et fornavn og et telefonnummer kunne tyde på noget i den retning. Og hvis hun havde været jævnaldrende med Dam, levede hun sandsynligvis ikke længere. Overlæreren ville have været over hundrede og tyve, hvis han stadig havde været i live. Men hun havde jo ikke nødvendigvis været Dams jævnaldrende, så Simon var nødt til at kontakte hende. Han greb telefonen og ignorerede sine nymalede fingre og ringede op. Der blev ringet i den anden ende, men telefonen blev ikke taget. Nummeret eksisterede i hvert fald endnu. Så den Susanne eksisterede måske endnu. Hvis ikke nummeret var blevet nedlagt for så længe siden, at det var kommet tilbage i omløb, og en anden havde fået det.

Han fortsatte med at male og var hurtigt igennem hele vejen rundt. Det var også kun over fliserne der skulle males, og det så bestemt ud til at det kunne klares med et lag hvidt. Måske behøvede han ikke undvære badeværelset i flere dage. Han satte sig ud i køkkenet og fik øje på det fremmede pilleglas. Hvis han afleverede det på apoteket, ville de vel spørge hvor han havde det fra. Det havde han ikke lyst til at svare på, kunne han mærke. Det ville blive for indviklet. Men han kunne heller ikke bare smide det i skraldespanden. Hvis det faldt ud et sted i

håndteringen, kunne en eller anden få fat på det og prøve at spise pillerne. Og komme til skade ved det, det ville han ikke kunne bære, det ville han ikke have ansvaret for. Han bar glasset ud på gæstetoiletet og tømte pillerne ned i kummen og trak ud. Nu var der vel ingen der kunne komme til skade. Han tog det tomme glas, der stod hverken navn eller adresse på det, og kom det i skraldespanden.

Så prøvede han det telefonnummer igen, og denne gang blev telefonen taget i den anden ende. Det var en kvinde, kunne han høre. Det lød som om hun præsenterede sig som Kirstine eller Kirsten. Simon sagde at han skulle tale med en Susanne, og så blev der helt stille i den anden ende. Han blev helt bange for at forbindelsen var blevet afbrudt selvom der ikke havde været nogen lyd af det. Han spurgte om hun stadig var der, og så svarede hun, at det var længe siden nogen havde prøvet at kalde hende Susanne. Hun hed nemlig ikke Susanne, sagde hun, og hun kendte heller ingen der hed Susanne. Og så blev der lagt på, der var et tydeligt klik.

Det her kunne Simon slet ikke bruge til noget. Han kunne da nemt forestille sig både det ene og det andet, men det blev han reelt ikke klogere af. Han kunne heller ikke vide om den der Susanne Kirsten var her fra byen, sådan noget kunne man ikke længere se på telefonnumrene. Hun kunne for den sags skyld være fra Hjørring. Men hun kunne også være fra Maribo eller Rudkøbing. Eller Milano. Det havde da været sødt af Dan Mortensen at give ham det navn og det nummer, det hjalp ham bare ikke videre. Simons gætterier kunne måske gøre overlæreren lidt mere menneskelig, men han kunne også sagtens gætte forkert. Hvis han skulle vide mere om husets tidligere beboer, skulle der ske noget andet og mere. Og han vidste ikke om det var muligt. Og om det var ønskeligt.

Han gik ud på badeværelset og følte forsigtigt på væggen med en finger. Det smittede stadig af på hans pegefinger, han måtte være mere tålmodig. Det bedste ville være at vente med at sætte på plads til i morgen. Og det var stadig for tidligt at spise aftensmad. Og alt for tidligt at gå i seng.

- Du mangler stadig soveværelset og køkkenet og pulterkammeret, tænkte han vist.

Han havde ellers tænkt at springe pulterkammeret helt over, det havde han og Sandra ikke givet farve den sommer, det var nærmest blevet overset. Når han tænkte efter, så kunne det lige som kontoret have været brugt til børneværelse. Hvis de havde haft børn, så kunne de endda uden problemer have haft to i huset. Dengang de flyttede ind, havde rummet været godt til opmagasinering. Her kunne de stille møblerne mens de malede de andre rum. Nu lå der vist bare de sammenfoldede tomme flyttekasser derinde sammen med noget andet

ragelse, de ikke skulle bruge. Hvis pulterkammeret skulle males, skulle det først tømmes. De tomme kasser kunne vel bare smides ud, han skulle ikke til at flytte, så dem fik han ikke brug for. Han besluttede sig til at vente med at tænke over det til senere. Det næste måtte blive køkkenet, det skulle tømmes og dækkes af først. Og det kunne han ikke begynde på før badeværelset var helt færdigt. Han kunne ikke leve civiliseret uden bad og køkkenvask på en gang. Han satte sig ind på kontoret og tændte computeren, herinde var det hele klart, her var pænt og ryddeligt, og der var alligevel ikke noget i fjernsynet, men så kunne han slå lidt ventetid ihjel på YouTube.

Han sad og så på noget forskelligt der bevægede sig på skærmen, og på et tidspunkt var han helt sikker på at det var overlærer Dam, der dansede der midt på den. Han havde den lidt morsomme og løbende måde at danse på. Simon havde godt nok aldrig set et billede af overlæreren, så han anede ikke hvordan han havde set ud. Han havde hørt forskellige beskrivelser, så hvordan kunne han være så sikker? Det var en spansk ballet, kunne han se på teksten, og det var en optagelse fra 2015. På det tidspunkt havde Dam været død i adskillige år. Hvad skulle han også midt i en spansk ballet. Simon var sikker på at han var døset hen, selvom han overhovedet ikke følte sig træt. Han gik tilbage til oversigten, for at finde noget der var lidt mindre søvndyssende at se på. Vejret udenfor vinduet var lige så søvndyssende som den spanske ballet. Han slukkede computeren og gik ind i soveværelset. Det var køkkenet og soveværelset han havde tænkt på. Pulterkammeret kunne vente, hvis det da overhovedet behøvede blive malet. Soveværelset ville blive noget af en opgave med de appelsinfarvede vægge. De skulle nok have tre eller fire lag maling for at blive helt hvide. Han lagde sig på sengen og kiggede på de vægge. Dagens aftensmad skulle måske være kylling kogt i appelsinjuice. Med fine søde grønrærter til, det havde han vist i fryseren. Simon havde altid været god til at smage med øjnene, første gang han så Sandra, havde hun været lige til at bide i. Og hun havde været lige så lækker al den tid de boede her i huset. Han lukkede øjnene midt i alt det orange, han kunne altid gå ud i køkkenet bagefter.

6

I løbet af natten havde han besluttet sig til at tage soveværelset før køkkenet, han kunne jo sagtens sove inde i kontoret imens. Hvis Sandras skrivebord kom ind til hendes seng i pulterkammeret, kunne han seng sagtens står der. Og skrivebordet var nemt nok at flytte, så han ville hurtigt kunne komme videre. Men sengen var besværlig at flytte, han syntes den var tung. Af en eller anden grund havde det været meget lettere at flytte Sandras seng, de to senge var ellers helt ens. Hendes seng havde han nærmest taget i et snuptag, så vidt han huskede, hans egen seng var han nødt til at skille ad. Det var ikke nok at tage madrassen for sig selv, det havde han nok også gjort da han flyttede hendes, men nu var han også nødt til at afmontere hovedgærdet, ellers var den for bøvlet at dreje ud. Han fik da skilt og båret og samlet sengen igen, men han var også træt bagefter. Han fik i hvert fald motion af det malerprojekt, det kunne han mærke. Måske kunne han omlægge sin kost for alvor når det projekt var overstået, men indtil da havde han brug for al den energi han kunne indtage, det var tydeligt for ham.

Og så ringede Dan Mortensen igen. Han havde ikke noget nyt om overlæreren at fortælle, men han havde et besøg i København i den kommende weekend, og han ville høre om det kunne passe at han kiggede forbi. Det skulle helst ikke forstyrre Simon for meget i hans ombygningsprojekt. Og Simon skyndte sig at sige ja tak til advokaten, han skulle være så velkommen, så de fik lavet en fast aftale inden nogen af dem kunne nå at fortryde.

Han var jo så langt med at male, at det ikke ville blive pinligt, og han havde endda besluttet at tage soveværelset før køkkenet. Advokaten skulle vel ikke ind i soveværelset eller pulterkammeret, begge toiletter var klar til at modtage besøg. Stuen og gangen var helt klar, og køkkenet så fint nok ud med farverne i behold. Sengen stod godt nok inde i kontoret sammen med hans skrivebord og computeren, men det kunne sagtens se pænt og tilforladeligt ud. Og Simon var enig med sig selv om at han ville have godt af at se og tale med andre mennesker end ekspedienterne i butikkerne. Alle andre var han efterhånden højest på høflige nik med. Selv Miranda Lund, Sandras mor som han før i tiden havde haft det godt med, undgik ham når de kom til at gå imod hinanden i byen, og han undgik hende. Han kunne se at hun stadig var en livlig kvinde, selvom hun nu nærmede sig de firs. Der var ingen aldersbetinget langsommelighed der.

Der var ikke andre. Hans gamle kollegaer, de ansatte i hans firma, dem havde han ikke længere kontakt med. De fleste af dem havde heller ikke taget det lige pænt dengang han solgte firmaet og gik på pension før tid. Og så vigtige havde de heller ikke været. De havde været gode kollegaer

dengang, ingen tvivl om det, gode arbejdskammerater. Men udover arbejdet havde han ikke haft meget til fælles med dem. Sandra havde haft nogle veninder og venner, og nogle af dem var blevet fælles venner med tiden, det havde været venner nok for ham. Mere end nok af og til, syntes han. Dem så han ikke længere. Måske så de stadig Sandra. Den eneste han i virkeligheden savnede var Miranda Lund. Udover Sandra altså. Det var som det var, det kunne ikke være anderledes. Og på mange måder passede det ham helt fint. Der var nok at lave i huset og i haven, han kom aldrig til at kede sig. Han havde haft rigeligt at gøre i et langt liv, det var faktisk rart ikke at have så meget for.

Der var jo hans storesøster. Hun levede vel endnu et sted dernede på solkysten, hende tænkte han meget sjældent på. Han havde ikke hørt fra hende siden dengang han og Sandra købte huset. Hun var tretten år ældre end ham, men hvis hun var død, havde han vel fået det at vide på grund af arvesagen, det gik han i hvert fald ud fra. Det var heller ikke så vigtigt.

Det var bestemt heller ikke meningen at advokaten fra Hjørring skulle være en tæt ven. Det passede fint at han boede helt oppe i toppen af Jylland. Han kom nu på lørdag, men derudover ville han ikke komme rendende i tide og utide. Han havde sin kone oppe i Hjørring, det var sikkert rigeligt for ham. Og med det i baghovedet, kunne det da være hyggeligt at se ham igen. Bare til en kop kaffe. Så skulle der vel også noget kage på bordet. Måske også et lille glas, selvom advokaten var i bil. Simon havde da fået et par øl oppe i Hjørring. Advokaten skulle videre til København, så han skulle ikke overnatte. Selvom Sandras seng var ledig inde i pulterkammeret. Men nu skulle han ikke komme for godt i gang. En kop kaffe og et stykke kage, mere skulle det ikke være. Det ville være et lille rart afbræk, det ville ikke forstyrre ham i hans projekt med huset. Der var også projektet med overlæreren. Måske var huset og overlæreren samme projekt, det skulle han lige overveje.

Nu var soveværelset i hvert fald tømt, og der kunne vaskes ned. Loftet trængte, væggene trængte, og gulvet trængte i allerhøjeste grad, selvom det slet ikke skulle males. Herinde skulle vaskes mindst to gange og males mindst tre gange, før den appelsinfarve var helt væk. Det var kun væggene der havde fået den farve, men den havde på en eller anden måde smittet af på hele rummet. Simon tænkte at det sådan set var sært, at sengetøjet ikke også var blevet smittet i løbet af de mange år med blodappelsin så voldsomt i atmosfæren, men det var måske gået fri, fordi det jævnlige blev vasket ved halvfems grader. Han ville i hvert fald ikke kunne nå at blive færdig her før lørdag og advokaten fra Hjørring kom på besøg. Men han kunne måske nå det værste, hvis han tog sig sammen. Han begyndte indædt, loftet skulle have den første omgang malerrens. Han havde heldigvis tømt værelset helt og aldeles

og endda afmonteret loftslampen, så det hele kunne få en omgang med en kraftig opløsning. Årstiden var ikke med ham, han kunne begynde så snart det var lyst, og han kunne køre på til det blev mørkt, så det blev ikke til lange arbejdsdage. Han måtte hele tiden minde sig selv om, at det var et projekt uden deadline, og at det måtte tage den tid det tog.

Dengang han og Sandra havde malet væggene herinde appelsinfarvede, havde det hele været helt rigtigt og muntert, og det havde været sommer. Nu når alle møblerne var ude, var det nærmest kvalmende at se på, syntes han. Moden skifter, det vidste han godt, men i det lange løb skal alle vægge være hvide. Og nu var det lange løb begyndt for ham. Han kunne arbejde mens det var lyst udenfor, og han måtte vente med at holde pause til det blev mørkt. Det kunne han sagtens, når dagene var så korte. Intet er så skidt at det ikke er godt for noget. Når han så sad om aftenen foran computeren med en tallerken og et glas, kunne han med god samvittighed føle det som noget velfortjent, fordi han havde udrettet noget. Det havde også virket velfortjent med nydelser dengang de malede den sommer. Hver ting til sin tid, det skulle han ikke tænke på nu.

Da det hele havde fået malerrens to gange hele vejen rundt og i alle dimensioner, var det blevet fredag. Han kunne nå at dække af, men han kunne ikke nå at male, slet ikke tre gange, inden advokaten fra Hjørring ville ankomme. Tidspunktet lørdag var ikke nøjagtigt fastlagt, ikke med så lang en køretur havde Dan Mortensen sagt. Simon kunne godt huske, at han var landet præcist i Hjørring, men han havde også beskæftiget sig med transport og busdrift det meste af sit liv, både som chauffør og som chef for chauffører. Det havde været en del af hans profession at være nøjagtig med tid og sted, og den slags holdt ved. Han lukkede omhyggeligt døren til soveværelset og gik i seng inde i kontoret.

Han vågnede midt om natten. Måske var det fordi computerskærmen begyndte at lyse. Han havde åbenbart ikke fået slukket den helt, og så havde den stået standby. Han tog briller på og kiggede over på skærmen. Computeren var ved at løbe tør for strøm, skrev den. Han stod op for at slukke den helt, den måtte vente med at få strøm til i morgen. Så tog han brillerne af og lagde sig igen, der var ingen grund til at være vågen nu. Det var så mørkt at han ikke engang kunne skimte ølglasset på bordet, nu skærmen var holdt op med at lyse.

Det havde været let at falde i søvn i kontoret hver eneste aften, men da han nu var vågnet midt om natten, var det sværere at falde i søvn igen. Det var ikke bare lugten af maling der gjorde det anderledes at sove i. Der var heller ingen mærkelige lyde herinde, men det var en anden måde, der ikke var lyde, end der plejede at være i soveværelset. Simon kunne sagtens se det absurde i den begrundelse, men det var altså sådan det var. Og så gjorde absurditeten det bare værre, for så var der

også det at tænke over og prøve at lytte efter. Da han var barn plejede at hjælpe at tænke på noget dejligt, og da han var ung var der ofte noget dejligt i virkeligheden. Nu var der bare duften af maling, og så de lyde der ikke var der. Han kunne vel bare ligge og være tilfreds med hvor langt han var nået med huset, der var da noget at vise advokaten fra Hjørring, når han nu ankom. Selvom han ikke kunne se hvordan de rum havde set ud, inden de var blevet malet hvide igen. Hvis han kunne fornemme det eller ane det, ville det være fordi Simon ikke havde gjort arbejdet godt nok. Hvis nu Simon havde taget nogle før-billeder, noget han kunne vise frem. Det ville være for absurd. Absurditet nummer to. Han kunne måske lige så godt stå op og få noget fra hånden. Det var bare for mørt til at male, den slaggt er bedst at ordne i dagslys. Elektrisk lys overser for mange helligdage. Og var det så ikke også absurd at problematisere helligdage, når nu det var weekend. Klokken var da over midnat, og lørdagen var i gang. Han så på sit ur, det lyste to femten. Kvart over to, han ville gerne være udsovet når Dan Mortensen ankom.

Simon kunne høre en bil stoppe ude i indkørslen. En høj, tynd mand med en tyk strikket hue trådte ud af en gammel bil. Det var ikke advokaten, han havde ikke den facon. Han var hverken høj eller tynd. Den tynde mand trak huen ned over øjnene og vaklede frem mod Simons indgangsdør. Der var ikke et vindue ud mod gaden i kontoret. Simon åbnede øjnene og så det var blevet lyst udenfor. Han var alligevel faldet i søvn trods lugten af hvid maling.

Han stod op og spiste morgenmad. Så gik han i bad og tog tøj på. Pænt hverdagstøj ikke malertøj, han skulle komme helligdagen i hu og holde den gæstklar. Der var en gæst på vej, tidspunktet var irriterende uklart. Var advokater ikke også kendt for at kunne overholde køre- og hviletid, det havde Dan Mortensen åbenbart lagt fra sig da han gik på pension. Eller også havde han bare ikke erfaring med at køre helt til Sjælland, af og til kunne det lyde sådan. Men han havde da været her i byen dengang han ordnede overlærer Dams dødsbo, det havde han også sagt. Så vidt Simon kunne skønne, havde han også overnattet her dengang. Ikke her i huset, det var usandsynligt, men måske på jernbanehotellet. Jernbanestationen var godt nok blevet nedlagt for mere end halvtreds år siden, så hotellet hed vist noget andet nu. Tiderne skiftede, men nogle betegnelser hang ved længe.

Han havde både kaffe og cognac og rom i huset, og det var kun en kop kaffe advokaten havde inviteret sig selv til. Men da Simon havde været i Hjørring, havde han fået serveret en flot frokost. Han var så også kommet til tiden. Men han var nok alligevel nødt til at byde på andet end en kop kaffe med en lille skarp til. En frokost kunne han også sagtens have stillet med, endda med lune retter og det hele, han kunne komme til i hele køkkenet, der var han ikke begyndt at male. Men en kop kaffe skulle der kage til, og det med at bage kage var han aldrig

blevet gode venner med. Han havde en god ovn, det var ikke det, han havde brugt den til både kylling og fisk og både kartofler, og han kunne vel også røre en sandkage sammen, men det var ikke rigtigt oppe i den rigtige kageliga. Han var nødt til at køre til bageren, og for at komme til en ordentlig bager måtte han udenbys, han måtte køre bil. Og han vidste ikke hvornår gæsten ville ankomme, og det var noget bøvl.

Der var ikke andet at gøre end at køre og håbe. Klokken var heller ikke så mange, så hvis advokaten skulle ankomme, inden han selv kom tilbage, skulle han være startet før klokken seks og kørt i et stræk hele vejen. Det var da ikke umuligt, men det var hellere ikke specielt sandsynligt. Simon tog bilen og skyndte sig afsted, og da han stod i bagerbutikken, var han nødt til at tage nogle hurtige beslutninger. Han endte med at købe både basser og flødekager, så var han forberedt på at Dan Mortensen kunne komme både før og efter frokost.

Klokken kvart over fem kørte den pensionerede advokat Dan Mortensen fra Hjørring ind i Simons indkørsel og slukkede motoren. Han steg ud af bilen og smilede over hele hovedet, Simon stod i stuen og kunne se det hele fra vinduet. Og så snart advokaten trådte ind ad entredøren, begyndte han samtalen. Simon kunne nøjes med at vise ham ind i stuen med håndbevægelser og byde ham en siddeplads og så ellers nøjes med at nikke og brumme bekræftende. Dan Mortensen havde åbenbart forberedt sig på hvad han ville sige, han havde måske brugt turen i bilen til det. Og som advokat havde han opdelt sine kontakter med overlærer Dam i tre logiske faser, mindre kunne ikke gøre det.

Første fase havde været den tid Vejrmøllen havde været hans forfærdelige gymnastiklærer, et uhyre som hans skolekammerater og en del af forældrene til disse kammerater med tiden var kommet til at opfatte som en gammel nazist. Og da uhyret efter sin pension nærmest flygtede fra Hjørring dengang i slutningen af tresserne, havde Dan Mortensen været glad og nærmest stolt af sin indsats i den forbindelse. Det var først og fremmest sangen han tænkte på. Da han så mange år senere blev administrator i overlærerens bo, var den stolthed blevet blandet med en vis skamfuldhed, især da han så hvordan tilværelsen var endt for Dam. Det var anden fase. Tredje fase var så da han endnu flere år senere var blevet kontaktet af Simon, og i den forbindelse var det hele kommet på plads i hans erindring, så derfor havde han fået lyst til at gense både huset og graven. Nu var han selv en ældre mand, ligesom overlærer Dam havde været, så der var ikke længere stolthed eller skamfuldhed i hans erindringer, fortiden var hverken positiv eller negativ for ham, fortiden var bare det der var sket.

Simon genkendte godt den måde at tænke på fortiden. Det der var sket, var sket, det var datid og kunne ikke laves om. De rejste sig, og Simon begyndte at vise huset frem. Graven ville Dan Mortensen selv køre forbi og se, når han skulle videre mod København, det skulle Simon ikke tænke på.

Og Dan Mortensen syntes bestemt han kunne genkende huset. Ikke alle detaljer, det var tredive år siden han var her sidst, men han genkendte i hvert fald fornemmelsen af huset. Stuen og gangen var ganske som han huskede det, og så åbnede han døren til soveværelset uden at spørge først, og fik øje på det tømte og nyvaskede rum med appelsinfarvede vægge, og så kraftigt orange havde de i hvert fald ikke været dengang, sagde han, ville han have kunnet huske meget tydeligt. Det måtte vist være noget Simon havde ansvaret for. Simon fortalte, at det var den farve han og Sandra havde sat på, da de flyttede ind i huset, men at rummet nu var gjort til igen at blive malet hvidt. Det kunne Dan Mortensen godt se, og han sagde at det nok skulle males mere end en

gang for at blive hvidt igen, og Simon sagde at han regnede med at tre lag hvid maling kunne gøre det. Men så skulle de også tilbage til stuen og have den kaffe. Flødekagerne ventede, og Dan Mortensen sagde at det lød dejligt.

På vejen tilbage til stuen åbnede advokaten så lige også døren ind til pulterkammeret og kiggede derind. Simon fortalte at rummet kun blev brugt til opbevaring, og det kunne Dan Mortensen sagtens se, sagde han. Og det ville nok være en god idé at få malet også der, når nu låget alligevel var af malerbøtten. Væggene derinde var godt nok hvide, men det var tydeligt at det var længe siden de havde fået en omgang. Simon sagde, at han jo ikke skulle sælge huset, og så manglede han i øvrigt et sted at stille tingene fra pulterkammeret mens der blev malet. Garagen var ikke opvarmet, og kunne ikke bruges til det formål på denne tid af året. Dan Mortensen foreslog så at pulterkammerets indhold kunne gives til genbrug. Der var genbrugsbutikker der kom og hentede den slags ganske gratis, også selvom der ikke var kostbare antikviteter at hente her. Det ville Simon overveje, sagde han. Det skete der ikke noget ved, tænkte han, og det hørte advokaten heldigvis ikke, så vidt Simon kunne bedømme.

De kom ind til kaffen og flødekagerne og fik sat sig. Simon bød på en lille cognac, men Dan Mortensen sagde nej. Han havde det ikke godt med at drikke en enkelt skarp, og med tre eller fire i blodet kunne han ikke køre sin bil til København. Han ville til gengæld love at tage et par stykker når han ankom til hotellet, og så ville han sende Simon en venlig tanke imens han drak dem. Kaffe og flødekager kunne han til gengæld godt tåle, selvom han skulle køre bil. Simon spurgte høfligt til Dan Mortensens kone, og han svarede at hun i hvert fald havde haft det glimrende da han kørte hjemmefra.

Og så ville advokaten gerne snakke lidt om Simon, for han var også kommet til at tænke på, at der da var andre i deres generation, der hed Simon. Det var vist til folk med jødisk baggrund, så han var blevet bange for at han ved at foreslå Simon at hedde Peder med blødt d var kommet til at fornærme hans familiebaggrund. Simon kendte ikke selv meget til sin families baggrund, han anede ikke om der havde været jøder i hans familie. Han regnede med at han var et gadekryds som alle andre, sagde han, men han var ret sikker på at han ikke havde fået sit navn af religiøse årsager, så han var slet ikke fornærmet.

Han tænkte ved sig selv, at det der Peder med blødt d nok var noget nordjysk, og at Dan Mortensen selv kunne se ud som en Peder med meget blødt d, han kunne ikke så godt hedde Steen, og det var det rare ved ham. Og så begyndte manden, der vel stadig hed Dan, at spørge Simon om hvordan det var at bo alene i huset, og om han også af og til kom ud af huset og den slags. Og Simon havde da været i Hjørring, og

var da også i byen engang imellem. Og så var der cyklen, der ikke blev brugt så meget lige for tiden, mest på grund af malerprojektet, men den ville han da tage fat i igen når det blev forår. Foråret var dejligt at cykle rundt i, særligt ud af byen. Ikke så meget inde i byen, og slet ikke nede på havnen. Det smågrinede de begge lidt af, og så begyndte Dan Mortensen at fortælle om episoder med overlærer Vejrmølle i gymnastiktimerne dengang i de små klasser. Og Simon syntes det lød næsten som handlingen i en sort/hvid film, men det var også mange år siden det var foregået sådan.

Så sagde Dan Mortensen tak for kaffe og rejste sig, og Simon bad ham hilse gravstenen og huske den drink og den skål på hotellet i København, han ville selv løfte et glas på cirka samme tidspunkt, og så kunne de se om de kunne mærke det. Det havde været et hjerteligt besøg, og Dan Mortensen havde levnet en halv flødekage på sin tallerken. Simon smed den målbevidst i skraldespanden. Der var to flødekager tilbage i æsken, de kunne sagtens komme i køleskabet. Og så skulle han som lovet overveje at kontakte en genbrugsbutik for at få tømt pulterkammeret, det var måske heller ikke en dårlig idé. Men først soveværelset. Og så køkkenet. Pulterkammeret kunne vente. Dagen efter skulle han i malertøj og i gang igen i soveværelset. Han glædede sig til at få malerarbejdet ud af verden, og han skulle hele tiden minde sig selv om at det var et projekt uden deadline. Han skulle da gerne kunne mærke at han havde pensioneret sig selv. Nu kunne han lave aftensmad til sig selv, så kunne de to flødekager være en passende dessert. Han havde dem, og i morgen ville de i øvrigt være blevet kedelige.

Han vågnede tidligt søndag morgen og gad ikke komme den i hu som hviledag. Han tog malertøjet på så snart morgenmaden var overstået, så kastede han sig over den hvide maling i soveværelset. Han nåede at give det to gange på en dag. Mandag morgen kunne det få sidste omgang, så kunne han flytte sengen på plads og hænge loftslampen op om eftermiddagen, det var ikke for optimistisk at tænke sådan. Så manglede han kun køkkenet. Og pulterkammeret. Hvis pulterkammeret var nødvendigt. Men så var resten af huset nymalet, og så ville pulterkammeret se mærkeligt ud, hvis det ikke kom med. Men han kunne bare lade døren derind til være lukket, han kom der meget sjældent. Men Dan Mortensen havde sagt at det var lige så nemt at få det klaret med det samme. Han havde også sagt det med genbrugsbutikken. Så kunne han komme af med Sandras seng og skrivebord, hun ville alligevel ikke flytte tilbage til ham. Den der Moxon ville nok ikke holde evigt, men så ville hun garanteret flytte for sig selv, det havde hun sådan set snakket lidt om inden det med Moxon. Og så ville hun måske få brug for sin gamle seng i den nye lejlighed. Og måske også for skrivebordet. Skulle han tage hensyn til det. Var pulterkammeret stadig hendes opbevaringsrum. Principielt kunne hun

gøre krav på halvdelen af huset. Han var heller ikke sikker på han havde råd til at købe hende ud. Hvis det kunne lade sig gøre, ville han i hvert fald kunne mærke det bagefter. Så hvad skulle han sige, hvis hun pludseligt begyndte at kræve det ? At hun var velkommen til at komme og bo i pulterkammeret. Så kunne hun vel også selv få lov til at male det, så skulle han vel ikke gøre det for hende.

Nu skulle han tage sig sammen i stedet for at løse fiktive problemer. Måske var den Moxon den rette mand for hende, Simon kendte jo ikke idioten. Han arbejdede inde i København et sted, og han spillede harmonika i sin fritid, så meget havde han forstået. Sandra havde da sagt at han spillede godt, længe før hun snakkede om at flytte ud til ham. Simon var sikker på at Moxon havde skæve tænder, han vidste ikke hvorfor. Det billede han havde set på Sandras telefon var taget på ret lang afstand, og på billedet stod han med lukket mund, og han så dum nok ud endda. Simon havde heller ikke tænkt på at lægge mærke til hans tandsæt dengang.

Han gik ind til computeren og googlede genbrugsforretninger i byen. Det var da et skridt i den rigtige retning at få fat på deres telefonnumre. Folkekirkens Nødhjælp tilbød at tømme dødsboer uden beregning. Men hans pulterkammer var sgu ikke noget dødsbo, og køkkenet skulle under alle omstændigheder males først. Det ville betyde kold mad i en periode. Hvis ikke han skulle tillade sig selv at spise ud en af dagene, det havde han råd til, Sandra havde ikke krævet sin andel i huset endnu. Han havde ikke hørt en lyd fra hende siden hun hentede sit tøj. Og tingene på badeværelset. Og badevægten. Hvad hun så skulle med den badevægt. Måske skulle den Moxon kontrolleres mens tid var. Simon ville ikke prøve at ringe til hende. Hun ville heller ikke tage telefonen, det var han sikker på.

Men hvor lang tid ville det køkken så tage ? Var han i virkeligheden i gang med at løse problemer der ikke ville opstå ? Problemet med Sandra havde hun selv løst på sin helt egen måde, det kunne han ikke gøre noget ved. De nærliggende problemer med maling og varm mad kunne han selv løse. Det skulle bare planlægges ordentligt, så var det hurtigt overstået. Når han kom til det, for først skulle soveværelset være færdigt, i morgen formiddag. I morgen eftermiddag kunne han flytte sin seng på plads. Han kunne gøre sig klar til den sidste nat, han skulle sove i kontoret.

Mandag morgen gik det hurtigt at få malet soveværelset sidste gang. Appelsinfarven var helt væk. Og mens det tørrede begyndte han så småt at tænke på køkkenet. Kaffemaskinen skulle ind i kontoret, den var han nødt til at have til rådighed. Og køleskabet kunne dækkes af så han stadig kunne komme til at åbne det. Det kunne stå et sted midt på gulvet. Han var nødt til at koncentrere sig om det praktiske, det havde

Sandra været god til. Og så kunne hun alligevel slippe det ind imellem, så det kunne blive lidt sjovt. Dengang de flyttede ind og malede det hele. Alt gik op i en højere enhed dengang, de havde grinet meget i de dage, hele den sommer. Nu grinede hun måske sammen med den Moxon. Sådan havde hun jo altid været, i hvert fald i den tid Simon havde kendt hende. Og hvis Moxon også grinede, kunne man i hvert fald se hans tænder. Så kunne hun sikkert også grine af dem, det ville ligne hende. Simon ringede til Kirkens Korshær og fik en aftale med dem om at tømme pulterkammeret. Folkekirkens Nødhjælp skulle det ikke være. Hverken Simon eller Sandra var døde, pulterkammeret var ikke et dødsbo, og overlæreren var død nede på havnen for en menneskealder siden.

Da hele malerprojektet var gennemført og godkendt af Simon selv, kunne han da godt begynde at cykle igen, selvom det ikke var blevet forår. Det var sådan set mere lige begyndt at blive vinter. Men Simons liv skulle ikke styres af årstiderne alene, han ville også gerne selv bestemme. Nu var huset nymalet, alle farvede rum var blevet hvide, for pulterkammeret var i forvejen hvidt, og det kunne godt vente lidt. Det var næsten helt tomt nu, de to herrer fra Kirkens Korshær havde taget møblerne og flyttekasserne med. Der lå kun nogle gamle gardiner derinde som de ikke havde gidet tage med. De var vist heller ikke noget værd. Simon kunne sådan set bare have puttet dem i skraldespanden, men det havde han ikke fået gjort. Det hastede ikke, han var pensionist, og nu ville han ud at prøve sin cykel.

Han gik ud og to cyklen frem og satte sig på den. Vejret var ikke det bedste, men det ville komme engang efter nytår, det var han gammel nok til at vide, Der kunne sagtens komme vinterdage med højt til himlen. Og det var nogle andre muskler han brugte til at cykle end dem han havde brugt til malerarbejde, det kunne han tydeligt mærke. Han vendte cyklen og kørte tilbage mod sit eget hus, cyklen skulle bare lige prøves. Der var nogle problemer med at få den helt ned i første gear, måske havde kablet sat sig. Tiden frem til efter nytår kunne måske bruges til at få sat cyklen i tip-top stand.

Da han kom hjem, bar han cyklen ind i pulterkammeret. Så kunne rummet bruges til noget, og de gamle gardiner kunne bruges til at tørre stellet af for mudder. Det var blevet noget nasset af den lille tur, og måske havde det heller ikke været pinligt rent forvejen. Det var altså smart at han havde ladet gardinerne ligge, så behøvede han ikke bruge andre klude til at ordne det. Og så kunne han stå herinde i varmen og ordne gearkabler og lejer. Sådan havde han tit stået og rodet med sin egen bus, dengang han var både ejer og chauffør og firmaets eneste medarbejder. En cykel kunne ikke være mere indviklet at ordne end den gamle bus.

Da han så stod inde i pulterkammeret og havde fået vendt cyklen om på hovedet, lød der et brag inde fra stuen. Det lød som om noget faldt ned, et billede eller endda en loftslampe. Havde han ikke fået sat det ordentligt op? Han gik ind og så efter, og alt hængte tilsyneladende hvor det skulle, hvor han selv havde hængt det. Stort set som han havde hængt det op sammen med Sandra i sin tid, der var ingen grund til at lave om bare for at lave om. Når det nu havde hængt så godt forinden. Og han kunne ikke se hvad der skulle have lavet et brag.

- Hvis man cykler for at få motion, sagde det, så er der vel ingen grund til at cyklen skal gå så let som muligt.

Simon stod helt alene i stuen og så sig om. Han var helt alene, der var ingen andre i stuen, kun ham selv og de møbler han selv havde stillet derind, og de billeder og lamper han selv havde hængt op. Og alt så ud som det skulle se ud. Det måtte være ham selv der havde sagt det om cyklen, der var ingen anden forklaring. Det var sådan set også en sætning der sagtens kunne være faldet ham ind, det var jo ikke det rene vrøvl. Men han kunne have nøjedes med at tænke den i stedet for at sige den højt. Han var vel ikke ved at blive psykotisk, så han hørte stemmer. Hvad skulle han blive psykotisk af. Han havde levet i over tres år uden tendenser til den slags pjat.

Han gik tilbage til pulterkammeret. Måske skulle han begynde at tænke på det som værkstedet, og derinde stod overlæreren i lyseblå træningsdragt uden striber på siderne. Næsten som om han skulle til at vende cyklen om og køre en tur på den. Simon var sikker på at det var overlærer Dam, selvom han aldrig før havde set ham. Han havde kun hørt og læst beskrivelser. Høj og tynd og sammenbidt, måske endda næsten nazist. Og det kunne ikke passe at han skulle stå der på den måde. Selvom Simon så skulle have været dum nok til at tro på spøgelser, så ville overlæreren ikke have noget at gøre her i huset. Han var ikke død her, han var død nede på havnen eller i ambulancen på vej til hospitalet. På den anden side kunne et spøgelse vel ikke gå igen i en ambulance der kørte rundt i hele landet. Og en bil på den alder var i øvrigt blevet kasseret for flere år siden.

- Du skal ikke tænke på mig som et spøgelse, sagde overlæreren. Selv om man er overgået til tjenestemandspension, er man stadig overlærer.

Også efter man er død, tænkte Simon. Han vendte om og gik ud af værkstedet og lukkede omhyggeligt døren efter sig. Han fandt en øl i køleskabet og et glas og skænkede op. Selvom han havde fået et chok, kunne han vel godt opføre sig kultiveret. Han tømte glasset og prøvede at tænke. Det skete der ikke meget ved. Og da han kom tilbage til værkstedet, var overlæreren forsvundet, cyklen stod der endnu med bunden i vejret. Simon drejede lidt på pedalen og så baghjulet snurre rundt. Det hele fungerede som det skulle, kæden skulle bare smøres. Han måtte se at få købt noget kædeolie. Men han havde da lige set en flaske madolie i køleskabet, da han tog den øl. Den var vist blevet lidt gammel med tiden, men den kunne vel anvendes på kæden. Som en slags nødløsning. Og han kom igen til at tænke på hvorfor han havde taget den øl i køleskabet.

Han havde bestemt ikke behov for at tro på spøgelser. Og slet ikke på at de opsøgte huse, hvor de efter sigende slet ikke var døde. Både ejendomsmægleren og Dan Mortensen havde sagt at overlæreren var død på den cykeltur. En ejendomsmægler kunne god have fundet på en løgn for at få et salg af et hus. Det havde også været mistænkeligt billigt, og ejendomsmæglere er under alle omstændigheder ejendomsmæglere.

Men hvorfor skulle en pensioneret advokat fra Hjørring fortælle den samme løgn tredive år efter huset var solgt. Han ville under ingen omstændigheder blive involveret hvis Simon skulle sælge huset videre. Han regnede vel ikke med at han skulle administrere boet efter Simon og Sandra. Dan Mortensen var gået på pension. Ligesom Simon var pensionist. Overlæreren var en død pensionist, Sandra var en slags fjern pensionist, de var alle sammen pensionister. Den eneste ikke-pensionist i den her sag var den sure mokke på kirkegårdskontoret, og hun glædede sig inderligt til at få sin pension, det kunne man se med et halvt øje.

Ja, så var den der Moxon vist også stadig i arbejde, og han måtte tjene godt siden Sandra ikke havde krævet sin andel af huset. Måske var han en slags gangster. Eller han tjente sine sorte penge på en anden måde. Det vidste Simon sådan set slet ikke noget om, så han kunne ikke være bekendt at tænke på den måde, det vidste han godt. Men synet af overlæreren ved den omvendte cykel havde været et chok. Måske var det cyklen der havde lokket genfærdet ind i huset. Måske skulle den cykel ud i garagen igen, det var der den hørte hjemme. Bare for en sikkerheds skyld.

Det tog Simon det meste af dagen at få den oplevelse ud af kroppen. Han fik ryddet op i garagen, så cyklen kunne stå, så den var til at komme til. Og han prøvede at gøre haven lidt mere vinterklar, det var på høje tid. Vejret indbød slet ikke til cykelture, og en løbetur var for komisk for ham. Han prøvede at gå lidt tur ud af byen, samme vej som han prøvede at cykle. En dag kom han til at gå helt ud til det hus, hvor Sandra havde boet sammen med Miranda Lund. Miranda Lund boede der vist endnu. Det var slet ikke en uoverkommelig gåtur. Han var cyklet herud engang med Sandra på bagagebæreren, det var før de var blevet kærestes. Hun havde siddet med benene ud til siderne, så hun ikke fik fødderne i cykelejerne. Det havde ikke været så ligetil at holde balancen på den tur, han måtte ikke køre alt for langsomt. Han vendte om og gik hjem igen. Og da det blev fredag kunne han sætte sig i stuen med en flaske rødvin, det havde han fortjent.

- Er du nødt til at tømme hele den flaske, spurgte en stemme.

Det kom ovre fra lænestolen ved læselampen, og Simon var sikker på at det var overlærerens stemme. Simon kunne ikke lige se ham, men så rejste han sig fra lænestolen, og så kunne Simon tydeligt se ham i den lyseblå træningsdragt mod den hvide væg. Cyklen stod stadig ude i garagen, og Simon havde ikke tænkt på den elendige overlærer i flere dage. Han havde heller ikke drukket vin i de dage, kun en enkelt øl i ny og næ. God belgisk øl ind imellem, men ikke noget over otte procent. Nu havde han undt sig selv et enkelt glas rødvin i anledning af fredagen, og så stod overlæreren der og rystede på hovedet. Og hånede ham

næsten. Simon vidste ikke hvad han skulle sige, og han tvivlede også på at det kunne hjælpe at sige noget.

- Det slanker heller ikke, sagde overlæreren og gik ud af stuen og lukkede døren efter sig.

Simon så efter ham. Så vidt han vidste gik spøgelse bare gennem vægge og lukkede døre, men overlæreren havde også påstået at han ikke var et spøgelse. Gamle idiot, hvis han ikke var blevet kørt ned, ville han have været over hundrede og tyve år nu. Hvad vidste han om nutidens liv, om nutidens alderdom. Simon var selv gammel og erfaren nok til at styre sit eget liv. Tjenestemandspensionen til lærere var for længst afskaffet, det havde Sandra snakket om mange gange når hun talte om sin egen pensionsordning. Den eneste grund til at hun havde kunnet gå så tidligt var at Simon havde været så heldig med sit busfirma. Og dygtig og arbejdsom, han havde knoklet for de penge. Og nu var hun så ligeglad med hans penge og lod sig forsørge af gangsteren Moxon. Simon ville ikke tænke på hvad hun gjorde til gengæld. Han ville ikke tænke på hvad man kaldte den slags, han ville huske hende som Sandra. Han skævede til den sidste sjat rødvin i flasken og prøvede at glemme overlæreren. Vejrmøllen. Don Quixote, det var det han lignede. Don Quixote i blå træningsdragt. Vejrmølledræberen, ikke Vejrmølledammen. Og han skulle ikke fylde i Simons hoved.

Simon vidste da godt at hans hånd og mund af og til gjorde nogle bevægelser han ikke havde besluttet sig til at gøre. Praktik nok i mange tilfælde, så slap han for at beslutte noget mens han sad til et selskab og spiste. Han ville være en dårlig bordherre, hvis han hele tiden skulle tænke over sine hånd- og mundbevægelser. Han ville ikke have haft tid til at starte sin forretning, hvis han også skulle have tænkt på alle sine bevægelser. Han kunne ikke have kørt en bus eller en cykel uden ben og arme kørte på automatpilot. Nu havde han haft succes med at opbygge en forretning der kunne sælges til en fornuftig pris til en konkurrent i markedet, så han kunne pensionere sig selv og siden Sandra længe før tid. Det skulle en død overlærer ikke komme her og bebrejde ham, han ville nok ikke dø før tid af en enkelt flaske rødvin. Overlæreren var blevet ramt af en truck da han cyklede rundt nede ved havnen, det havde hverken motion eller en sund og karsk livsstil kunnet forhindre. Idioten havde været ude at motionere for sin sundheds skyld da han blev ramt af den truck, det var ironisk nok i sig selv. Simon kunne heller ikke længere se overlæreren, og døren ud til gangen forblev lukket. Alligevel syntes han at han kunne høre Vejrmøllens stemme derudefra.

- Gode undskyldninger er der nok af. Jeg troede bare at du gerne ville være chauffør i dit eget liv.

Simon vidste godt at det var indbildning, det havde synet af overlæreren der rejste sig fra lænestolen i blå træningsdragt også været. Måske var

det rødvinen der fik ham til at reagere småpsykotisk. Han ville bare ønske at det gav sig udslag i mere hyggelige hallucinationer end den vanvittige gymnastiklærer fra Hjørring. Samvittigheden måtte godt være lidt mere Simonagtig og rar. I det samme gik døren op, overlæreren marcherede ind med raske og spændstige skridt og greb rødvinsflasken og smadrede den ned i hovedet på Simon. Den overlærer fandt sig hverken i at blive kaldt spøgelse eller indbildning, det var tydeligt. Simon gik ud som et lys med glasskår raslende om ørerne.

Simon vågnede med en bule i hovedet og en bunke glasskår omkring sig både på stolen og gulvet. Det blødte fra hans højre øre, et glasskår måtte have strejft ham ekstra uheldigt. Var det et tegn, noget der skulle lære ham at høre efter, tænkte han tåget. Han blev siddende helt stille et stykke tid for at samle sig til at rejse sig så omhyggeligt, at han ikke kom yderligere til skade. Overlæreren var forsvundet, men døren ud til gangen stod åben. Det var begyndt at blive lyst udenfor vinduet, han havde siddet der og været bevidstløs hele natten og hele den mørke morgen. Han skulle have noget kaffe, det var helt sikkert. Han rejste sig meget forsigtigt og vaklede ud i køkkenet uden at ramme en eneste dørkarm. Værre stod det heller ikke til.

Han følte på bulen oven i hovedet med venstre hånd, mens hans højre hånd hældte vandt på kaffemaskinen. Øvre ved døren, der hvor køleskabet havde stået så dumt dengang han og Sandra flyttede ind, stod overlæreren i den lyseblå træningsdragt. Simon drejede hovedet hen mod køleskabets rette plads, der stod det meget bedre, det havde han og Sandra været enige om. Det var lettere at komme til, både når man stod ved komfuret og vasken. Han gjorde hvad han kunne for at ignorere den ubudne gæst.

- Der er nu almindelig enighed om at det kan være ganske sundt at springe morgenmaden over, sagde overlæreren.

Simon tænkte på alle de kostråd der havde været almindelig enighed om i hans levetid. Han skævede over til det radmagre gespenst ved døren, der bestemt ikke så sundt ud. Hvis ikke han var blevet kørt ned, var han død af sult. Var det ikke det Dan Mortensen havde læst i journalen. Simon tog smør og ost fra køleskabet, der nu af endnu flere gode grunde ikke stod øvre ved døren. Så så han i overskabet efter det trekornsbrød, han var sikker på at have lagt der. Og det lå der også pænt og ventede på ham. En udsultet overlærer i blå træningsdragt skulle ikke forhindre ham i at spise morgenmad. I den sag som i så mange andre ville han stole på sin mavefornemmelse. Uden den mave havde han aldrig fået stort kørekort og egen bus. Og nu sagde maven han havde brug for morgenmad til morgenkaffen. Og han kunne sagtens nøjes med en enkelt skive, det var ikke det. Det var ikke på grundt af overlæreren, det var af hensyn til den skjorte der gerne skulle kunne knappes.

Til gengæld drak han tre kopper kaffe til den ene ostemad, og han drak dem med fornøjelse. Han skævede igen hen mod døren, og Vejrmølle-dammen så ud til at have forladt køkkenet, Simon håbede han var gået helt for i dag. Han tændte radioen og ramlede lige ind i rådhusklokkerne. Han havde lige spist morgenmad, så frokosten kunne vente. Så hellere beslutte sig til hvad dagen skulle bruges til. Et bad og

noget rent tøj på kroppen, det kunne han i hvert fald godt trænge til. Men måske skulle han tage sig af glasskårene inde i stuen inden han skiftede tøj. Han fandt en plastikskål i det rigtige skab og gik ind i stuen for at rydde op. Han skulle nok også gå det efter med støvsugeren for en sikkerheds skyld. Der kunne sagtens sidde glasskår og gemme sig i gulvtæppet. Den overlærer havde ikke behøvet være så håndfast i sin kommunikation, det var faktisk irriterende at han havde opført sig så dumt. Overlæreren altså.

Det var Simons egen nysgerrighed der havde gjort den overlærer til et projekt. Der skulle vel et nyt, et andet projekt til at smide den elendige genganger ud af huset igen. Og her var en enkelt tur på YouTube i ny og næ ikke nok, at være pensionist var slet ikke nok. Andre mennesker i huset var det der skulle til for at jage overlæreren væk. Sandra var væk, de sidste spor af Sandra var væk, det havde givet overlæreren plads. Og hvem skulle de andre mennesker så være, det var det han skulle finde ud af. Der var ingen oplagte kandidater.

Han skulle måske have været mere imødekommende, måske endda udfarende, den sidste tid sammen med Sandra. Den slags lå ikke lige til ham, det skulle han nok indrømme. Ikke nu når firmaet var solgt, og de kunne leve godt af pengene. Han kunne måske gøre, som overlæreren tilsyneladende havde gjort med hende Susanne, der vist slet ikke hed Susanne i virkeligheden. Hun havde vel heddet Kirsten som den afdøde hustru. Hun havde nok været en betalt besøgsven. Der var vel stadig et udbud af den slags.

Han gik ind i stuen og satte sig i lænestolen ved læselampen, så kunne en anden i hvert fald ikke sætte sig der. Der havde heller ikke været glasskår i den, så han kunne tænke i fred, håbede han. Det var jo købedamer han havde tænkt på, måske skulle han endda bruge et andet og mere præcist navn for den slags. Og det skulle han altså ikke ud i. Ikke kun af moralske grunde, men fordi han havde mistet interessen for det. Det var rart nok at have i fantasien, men i praksis blev det for indviklet. Og hårdt arbejde. Måske var det også en af grundene til at Sandra var rejst, det ville han helst ikke tænke på. Og så var det lige han gjorde, det var ret irriterende. Fokus måtte vendes en anden vej. Det korte og det lange var, at der ikke var plads til købedamer i hans liv nu. Det ville være pinligt hvis Sandra hørte om det. Hendes mor boede stadig lige udenfor byen, og rygter kunne løbe stærkt. Hvad ville folk ikke tænke, når de stødte på ham i Netto eller på gaden. Så hellere holde sig til egne forestillinger ingen kunne se. Sådan var det nødt til at være, og det var også godt nok. Simon var helt sikker.

Der ville ikke komme andre i huset, han hang på den overlærer. Han kunne vel lære at ignorere gespenstet, det var nok den bedste mulighed for at få fred. Så han skulle bestemt ikke spørge hr overlærervejrmølle

hvad han havde lavet med den der Susanne. Det ville ellers have været den letteste måde at få noget at vide om det.

- Du sætter vel lige så meget pris på privatlivet fred som jeg gør, sagde overlæreren.

Han stod ovre ved døren ud til gangen, og denne gang var der ikke en tom flaske han kunne gribe ud efter og slå med. Jeg spurgte ikke, tænkte Simon, og alligevel svarede han på sin egen irriterende og kæernesunde måde. Det her var for ubehageligt. Gespenstet kunne heller ikke blive enigt med sig selv om det var en vrangforestilling eller et reelt indslag i huset. Reelle personer kan altså ikke høre tanker, og vrangforestillinger kan ikke slå med tomme flasker. Det her hang slet ikke sammen.

- Lad du bare mig om det, sagde overlæreren. Du har vist rigeligt at gøre med dit eget.

Simon fik lyst til at slå ham, at slå igen. Et genfærd der var nødt til at åbne dørene for at gå ud, et genfærd der kunne løfte flasker, sådan et genfærd kunne vel også selv rammes oven i skallen. Der var bare ikke lige noget for hånden at slå med. Flasken havde genfærdet brugt og smadret, Simon havde selv fejlet skårene sammen. Han rejste sig for at gå frem mod den ranglede overlærer og tage ham i kraven. Men inden han havde fået rejst sig, var gespenstet smuttet gennem døren og ud i gangen og havde endda smækket døren efter sig. Simon skyndte sig hen og rev døren op, men gangen var tom. Naboerne havde i sin tid fortalt at husets tidligere beboer havde været en ivrig løber. Det var han åbenbart stadig, selvom han var død for mange år siden. Han var i hvert fald væk. Simon gik ud i køkkenet og tog sig to stykker knækbrød med smør og ost. Stærk ost, det var nødvendigt med noget der smagte af noget, og heldigvis sørgede han altid for at have stærk ost i køleskabet.

- Føj for pokker, sagde overlæreren et sted fra. Jeg kan lugte det helt herud.

Længere væk var han altså ikke løbet. Og selvom han ikke kunne lide lugten i bageriet, blev han i omegnen. Simon greb sig selv i at ønske, at det havde været overlærerens hustru, der gik igen. Hun var sandsynligvis død her i huset, og havde altså mere ret til at spøge her. Hun havde sandsynligvis været et venligt menneske og ikke sådan en sur og bedrevidende vejrmølle. Hvis han havde forsket i hende i stedet for i hendes mand, var det måske hende han havde kaldt frem. Så meget var han nemlig sikker på, spøgelseset eller hvad det var, det var noget han selv havde fremkaldt. Han var godt nok hverken professor eller tryllekunstner eller student, men han havde gået i livets skole, og han havde både haft erhvervskørekort og succes i egen forretning. Han nød sine to ostemadder og lod den elendige overlærer lugte hvad han var nødt til at lugte, der var ingen der tvang den idiot til at blive inden for lugtens rækkevidde.

Der var vel heller ingen der tvang Simon til at blive i huset. Men han ville under ingen omstændigheder flygte ud og være til grin for omgivelserne. Han ville ikke pådrage sig en dille og en spiseforstyrrelse og ligne et langt tyndt bengel af en vejrmølle. Og han ville ikke være ridder af den bedrøvelige skikkelse i kampen mod vejrmølledammen. Han prøvede at se på sig selv, som han sad der. Selvom det var længe siden han havde kørt en bus, lignede han stadig en rar chauffør som ingen kunne blive bange for. Eller have ondt af. Han behøvede bestemt ikke tage sig sammen for at være ganske tilfreds med sig selv, det skulle en for længst afdød overlærer ikke komme her og lave om på. Simon samlede krummerne efter knækbrødet sammen og smed dem i køkkenvasken og gik ind i kontoret og tændte computeren. Det måtte være muligt at finde et klip eller to der kunne få ham til at tænke på noget andet.

Der lød et brag inde fra stuen. Det lød ikke som noget der væltede, og det var heller ikke en rigtig eksplosion. Det lød mere som en papirbagerpose, der var blevet pustet op og klappet itu. Simon skyndte sig ind i stuen, og der sad overlæreren i sofaen og smilede over hele hovedet. Der lå krummer på gulvet, men Simon kunne ikke få øje på posen eller resterne af den. Overlæreren var heller ikke så tydelig at se, det var sådan set kun det stykke der stak op over sofaryggen der var synligt. Skuldrene og halsen og allertydeligst hovedet med det indtørrede ansigt. Det var faktisk underligt at et fænomen kunne se så levende ud i den tilstand. Det var nok mest øjnene der spillede i ansigtet der gjorde det.

- Den sunde kost og den regelmæssige motion betyder at jeg stadig kan præstere en ordentlig erektion, sagde overlæreren. Se selv, og jeg har ikke engang spist piller for det.

Simon kunne ikke se overlærerens underkrop, og der var ikke noget af den påståede erektion, der stak helt op over sofaryggen. Overlæreren smilede videre, næsten som om han forventede at Simon ville lægge sig på knæ for at tilbede ham. Simon syntes det var meget let at blive stående.

- Du må da indrømme at den er imponerende, sagde overlæreren og begyndte at rejse sig op.

Simon vendte om som på en tallerken og gik tilbage til kontoret uden at se sig tilbage. Han lukkede døren fra stuen til gangen og lukkede også døren til køkkenet og døren ind til kontoret efter sig. Han kunne ikke låse de døre, dem havde de aldrig haft nøgler til, og de havde aldrig før savnet dem. Hvis han i stedet var gået ud af huset, havde han kunnet låse yderdøren efter sig, men så let ville han heller ikke give op. Så skræmmende var den overlærer altså heller ikke, ståpik eller ej. Måske havde det kun været blær, Simon havde ikke kunnet se om det

passede. Og det var i øvrigt lidt underligt, tænkte Simon. Han kunne kun se overlæreren på baggrund af en hvidmalet væg. Mod stole og sofaer var han helt usynlig. Som om hans skikkelse var projekteret op på den hvidmalede væg. Og alligevel som en projektion der kunne smadre en flaske i hovedet på Simon.

Måske havde han været usynlig overalt dengang væggene var farvede. Måske havde han været i huset hele tiden, bare helt usynlig og uden at sige noget. Og måske Skulle Simon prøve at knalde ham en på hovedet, for at se hvad der skete ved det. Ikke for at hævne sig, bare for eksperimentets skyld. Det skulle være for at se hvad han var oppe imod, hvad det var for noget, han havde på besøg. Overlæreren var både for virkelig og uvirkelig til at være et almindeligt spøgelse. Men hvad var han så ?

Simon ville ikke slå med en flaske, der var ingen grund til at sprede flere glasskår rundt i huset. Måske skulle han bare slå gespenstet i maven med de bare næver. Hvis hans næver kunne bide på en trænet sportsmand, en forhenværende vejrmølle og gymnastiklærer. Han ville måske bare undvige og slå igen. Det ville være bedre at knalde ham en oven i hovedet med noget hårdt. Noget der ikke ville blive smadret, men bare kunne smadre overlæreren. En hammer eller en skruenøgle.

Simon besluttede sig til at afslutte den tankegang, den var alligevel for voldsom og ubehagelig. Den film havde han jo alligevel ikke lyst til at agere i. Så var en gang YouTube på skærmen alligevel mere uskadelig, mere underholdende. Der lå vist også men pose karameller og ventede på ham ved siden af tastaturet.

Simon stod og børstede alle sine tænder inden han skulle i seng. Nogle ting er man nødt til at holde fast i for ikke at gå i opløsning. Han var meget omhyggelig og børstede både forsiden og bagsiden på hver eneste tand. Han gjorde det fordi han selv ville, som han havde gjort det de sidste fjorten – femten år. Ingen andre kontrollerede ham, og han gjorde det alligevel. Det havde han det godt med.

- Du skulle nok være lige så omhyggelig med din vægt, sagde det.

Simon så i spejlet, og der ikke langt bagved ham stod overlæreren ved siden af håndklædet på væggen. Det var vist endnu et bevis på at overlæreren ikke var et spøgelse. Simon troede godt nok ikke på spøgelse, men han havde set film nok til at vide at spøgelse ikke havde spejlbilleder. Eller var det vampyrer ?

Han vente sig og så overlæreren gå stille og roligt ud ad døren og ud i gangen. Simon havde fået vænnet sig af med at lukke døren ud til badeværelset efter han var blevet alene i huset. Men nu var han altså ikke alene længere. Han gik efter overlæreren, der var fortsat hen mod soveværelset. Simon så sig om efter noget at slå med, noget tungt og hårdt. Det eneste ude i gangen var en jakke på knagen, han kunne ikke slå med en jakke.

Da han kom ind i soveværelset greb han det tungeste der stod på skabet. Det var en primitiv krukke af ler, vist noget Sandra havde fået af en elev engang. Den havde hun ikke taget med da hun rejste, den var heller ikke alt for køn, tænkte han. Men den var tung og kunne undværes, hvis den tog skade af at blive brugt som våben. Han nåede ikke at tænke, før han havde hamret krukken ned i overlærers baghoved. Der lød ikke noget knald, og krukken gik heller ikke i stykker. Det følte som al slå i en dyne eller måske snarere en skumgummipude. Og Vejrmølle dammen forsvandt. Måske lå han nede på gulvet, der kunne Simon alligevel ikke se ham, det var ikke hvidmalet. Men det kunne også være at idioten var jaget helt ud af huset. Simon satte sig på sengen og håbede.

- Du må altså indrømme at jeg ser bedre ud end du gør, sagde overlæreren.

Han stod ovre ved vinduet. Den ene skulder kunne ikke ses der foran vinduesåbningen, men resten af gespenstet stod der klart og tydeligt mod væggen. Det så ikke ud til at være mærket af slaget.

- Selvom jeg er tres år ældre end dig og endda død, så er det dig der ser ynkelig ud.

Simon var ikke ganske enig. Han så da selv lidt brugt ud, men det var tilladt efter et langt og virksomt liv. Det er ingen skam at være brugt,

når man er godt brugt. Og vejrmølle-dammen der stod der og var så stolt af sit udseende, han lignede på mange måder en kz-fange der lige var blevet lukket ud af en udryddelseslejr. Og så var han kun synligt mod nymalede hvide vægge, det var ikke noget at prale med. Mistanke om en livstruende spiseforstyrrelse, var det ikke det der havde stået i journalen. Der havde sikkert også stået noget om overtræning.

- Jeg har i hvert fald vist mig mere holdbar end du nogensinde kan gøre dig håb om at blive, sagde overlæreren. Du har siddet dig til din spiseforstyrrelse bag rattet på din bus. Ikke så sært Sandra forlod dig, sådan som du ser ud.

Simon stod ikke foran et spejl lige nu, men overlæreren ord ramte ham alligevel midt i maven. Det var der han skulle have slået gespenstet. Midt i maven. Det var et ufint trick at blande Sandra ind i samtalen på den måde. Overlæreren gik ud i gangen og forsvandt, sådan fik han igen det sidste ord. Simon fulgte ikke efter ham, det var alligevel omsonst. Sådan ville det være fra nu af. Han kunne ikke længere se overlæreren, men ordene efter ham hang stadig i luften. Og Sandra havde da af og til omtalt at han havde lagt sig lidt ud, men hun havde lige så tit kaldt ham en dejlig bamse. Det var nogle år siden nu, det med bamsen, men alligevel. Hvad vidste en halvnazistisk vejrmølle fra Hjørring om deres forhold. Og den der Moxon var vist en yngre model, det havde Simon forstået, men Sandra havde aldrig sammenlignet deres udseende. Det var noget med at Simon var blevet kedelig, når han altid sad og slog tiden ihjel, mens han ventede på at dø. Udseendet havde ikke noget med sagen at gøre, det var alderen der var problemet. Det havde da slet ikke hjulpet, hvis Simon havde været et tyndt og afdødt spøgelse. Lange og tynde spøgelse var ikke spændende, de var bare irriterende, det havde han rigeligt erfaring for. Han lagde sig til at sove, der var alligevel ikke andet at gøre.

Det hjalp bare ikke noget at lægge sig ind under dynen. Han havde sådan set heller ikke fået en aften øl, det havde den elendige vejrmølle også forstyrret ham i. Han rejste sig og gik gennem den mørke gang og ud i køkkenet og åbnede køleskabet. Det eneste der stod derinde var to portere, det skulle helst ikke være en porter nu. De klistrede en del, det vidste han, og så var han nødt til at børste tænder igen bagefter. Eller det kunne han måske alligevel blæse på, når han var alene i huset. Sandra havde ikke brudt sig om at han lugtede af øl når han gik i seng, men nu ville hun heller ikke ligge der ved siden af ham og lægge mærke til det. Det havde også været lettere at falde i søvn uden aften øl dengang hun boede i huset, hendes vejtrækning var så beroligende. Hun var levende. Nu lå hun sikkert ved siden af gangsteren Moxon og trak det vejr. Måske stønnede hun endda. Simon tog en porter ud af køleskabet og var nødt til at tænde lyset for at finde øloplukkeren, lyset fra køleskabet var ikke længere nok.

Han satte sig ved bordet med sin øl. Ovre ved vinduet stod overlærerens ben, han overkrop kunne ikke ses mod vinduet og mørket udenfor. Så kunne han heller ikke ses udefra. Selvom der nok ikke stod nogen ude i haven og gloede ind lige nu, det skulle da lige være en ræv eller en flagermus. Og den slags natdyr var nok fløjtende ligeglade med overlærere. Især overlærere der havde været døde i årevis. Simon tog en slurk af sin porter. Den smagte rædselsfuldt lige nu, men ned skulle den, så han kunne komme ind og sove. Overlæreren havde ikke sagt noget, hans ben stod der bare. Måske så han slet ikke på Simon. Men hvad skulle han ellers se på.

- Ser du, sagde en stemme fra den usynlige overkrop, det forholder sig sådan at mine to sjæle nægter at slippe hinanden nu. Min Ba vil aldrig flyve fra min Ka, den holder hele tiden vingerne tæt til kroppen. Det kunne du lære noget af.

Simon forstod ikke en brik af det vrøvl. Det eneste han vidste om to sjæle var den gamle sang om to sjæle, en tanke. Den havde han hørt med fornøjelse sammen med Sandra i sin tid. For mange år siden. Og det var vel ikke det overlæreren hentydede til.

- Den flaske du lige har tømt, den vil få din Ba til at baske med vingerne, og din Ka er blevet så tung af øl, at den slet ikke kan følge med.

Simon så op mod det sted i vinduet hvor overlærerens hoved måtte befinde sig og bad ham holde sin kæft. Ellers kunne han få en på hovedet igen. Det eneste Simon kunne gribe i og slå med var godt nok flasken, og han håbede bestemt ikke det blev nødvendigt at bruge den. Det blev det heller ikke, gespenstet gik forbi Simon og ud i gangen og forsvandt. Simon vidste ikke hvor overlæreren nu gik hen, og han var sådan set også ligeglad. Så længe han holdt sig ude af syne og holdt sin mund, kunne han være hvor han ville, det betød ingenting mere. Simon gik tilbage til soveværelset og faldt bemærkelsesværdigt let i søvn. Det var faktisk først da han vågnede næste morgen, det begyndte at undre ham, at det havde været så let og ubesværet.

Han gik ud i køkkenet og åbnede køleskabet og konstaterede igen som aftenen før hvor tomt det var. Han var nødt til at komme ud i byen og købe ind, inden han kunne få noget morgenmad. Han følte sig næsten lidt svimmel, men kun næsten, og han havde heldigvis kaffe i huset. Han lavede stærk kaffe og håbede han sådan kunne få kræfter nok til at komme ud i byen. Han kunne i hvert fald klare at komme i bad. Han lod det varme vand løbe længe over hovedet, ned ad ryggen og ned mellem ballerne. Sådan en elendig overlærer skulle ikke komme her og stille krav til ham, han havde nået meget helt af sig selv. Han havde fået både stort kørekort og erhvervskort, han havde købt sin egen bus, han havde bygget et firma med endnu flere busser og flere ansatte, og det havde betydet at han havde kunnet pensionere sig selv da det passede ham. Intet af det havde han fået forærende, han havde arbejdet

sig til det. Han levede ikke på en statsbetalt tjenestemandspension som visse andre havde gjort.

- Ja du har arbejdet og udrettet og gjort, sagde overlæreren, men hvem var du imens. Var du reelt chauffør i dit eget liv, eller var du bare en bus der kørte til tiden.

Simon lukkede for vandet og åbnede døren ud fra brusekabinen. Der overfor ved væggen stod overlærer Olav Dam tydeligt tilbagelænet mod væggen og ben der forsvandt nede foran radiatoren. Skulle radiatoren måske have været malet. Så skulle han også have købt maling til det, det var en anden slags, når der skulle males på metal.

- Ser du, fortsatte Vejrmølledammen, dengang jeg mistede min hustru, da jeg fandt hendes afsjælede legeme i soveværelset, der var det at jeg fattede at de gamle egyptere havde taget grusomt fejl. Og min hustru havde gjort en fejl. Hun havde ladet vingerne gro ud mens hun sov, hun var død midt i en drøm og var opløst i luften. Resterne i sengen var et helt ligegyldigt lig, død kemi jeg ikke kunne bruge til noget som helst. Der var ingen kontakt tilbage, kødet og knoglerne er ligegyldige for både Ba og Ka.

Hvis nu ikke overlæreren havde været en elendig og irriterende genganger, kunne Simon næsten få ondt af ham i det øjeblik. Men det blev hurtigt for koldt at stå der og være våd, så han måtte ud efter håndklædet og ignorere overlæreren, som også dampede af midt i dampen. Da Simon havde tørret sig, tørrede han også den sidste dug af spejlet så han kunne se sig selv. Han syntes ikke han havde noget at skamme sig over, så han gik ind i soveværelset og tog tøj på og gjorde sig klar til at gå ud at handle. Han måtte tage bilen, han skulle købe meget, så køleskabet kunne blive fyldt op, og så meget gad han ikke slæbe hjem i hænderne. Og når han skulle køre, kunne han nøjes med at tage en jakke på i stedet for den tunge overfrakke.

Han købte stort ind. En ramme øl i almindelig pilsnerstyrke, der var ingen grund til guldøl på hverdagsaftner. Rugbrød og så nogle boller til morgenmad i nogle dage. Et glas med sild og en pakke ost i skiver. Og så fik han øje på en dåse skinkesalat. Det var år siden han havde smagt skinkesalat, så det måtte han have. To pakker fars og to pakker pastaskruer og så en liter mælk, det måtte være nok med det. De fleste varer kom ud i bagagerummet, posen med boller og dåsen med skinkesalat kom med ind på passagersædet. Han kunne tydeligt mærke at han kun havde fået kaffe til morgen. Han åbnede plastikdåsen og stak en bolle ned i den. Det var slet ikke skinkesalat som den de havde købt ved slagteren i sin tid. Som Sandra havde købt, men han havde da været med i butikken engang imellem. Det i dåsen her var nogle skinkestrimler i noget hvidt snask. Det smagte bittert af løg, det behøvede han ikke købe en anden gang. Men han var trods alt godt mæt da han kom hjem.

Overlæreren var jo ikke den eneste der sagde, at man godt kunne springe morgenmaden over. Han havde hørt andre snakke om det i radioen. En eller anden sundhedsguru sagde at det var sundt, kunne han huske. Men han tænkte stadig på morgenmaden som dagens vigtigste måltid. I hvert fald om morgenen. Han kom hjem og bar alle varerne ind i køkkenet, og tog lige en skive ost for at få den bitre løgsmag væk. Og så røg det hele ellers ind i køleskabet. Det var ikke af lyst han havde sprunget morgenmaden over til morgen, det havde været dårlig planlægning. Og det havde ikke været nogen succes. Men nu så køleskabet i hvert fald ikke længere så sørgeligt ud.

Måske skulle Simon alligevel prøve at gøre noget af alt det overlæreren sagde, i hvert fald i en periode bare for at se hvordan det var. Morgenmaden havde været solid med nogle boller og den rædselsfulde skinkesalat og lidt ost, han var faktisk stadigvæk mæt. Måske skulle han prøve at springe frokosten over. Det havde han gjort før, dengang han havde firmaet. Dengang skete det nok mest fordi han havde travlt med at passe sit arbejde, men han var da aldrig død af sult af det. Så hvis han nu prøvede at droppe frokosten med vilje, bare for at se hvad der skete ved det. Han kunne gå en tur i stedet for at spise, så fik han også motion. Og så slap han i en periode for at se spøgelseset mod de nymalede vægge. Det var ikke en flugt, det var en del af en plan. Vejret var godt nok lidt surt at se på, men han vidste jo at der ikke fandtes dårligt vejr, der var bare forkert påklædning. Hvis han tog en trøje på under frakken, og måske en hue, så kunne det sagtens gå, så kunne han sagtens gå ud. Gå en tur og lade være med at tage madpakke med, så enkelt kunne det gøres. Han var ret stolt af sig selv og tog overtøj på.

Og det var faktisk rart at komme ud at gå. Og uden at være på cykel, var der ikke noget farligt ved at komme ned omkring havnen. Og al den friske luft dernede. Det var en pæn tur og en rar tur. Der var godt nok ikke meget aktivitet dernede, vandet i bassinet var gråt og uden rigtige bølger. Det mest levende var nogle måger der skiftevis landede på og littede fra vandet. Vinden var bestemt ikke hård, men den var kold. Huen dækkede panden så den ikke blev for kold, men det bed noget i kinderne. Det skulle vist være sundt, tænkte han. Røde kinder så i hvert fald sunde ud.

På vejen hjem havde han ingen god grund til at gå ind over kirkegården. Men der var heller ikke nogen grund til at lade være. Han gik ind gennem den lille låge ved parkeringspladsen og forbi kirken. Foran monumentet over overlærer Dam og hustru stod en ung dame og kiggede. Måske var han så heldig at der alligevel var noget familie. Simon gik hen mod graven og hilste på hende.

Og hun var slet ikke i familie med det begravede ægtepar her, i hvert fald ikke så vidt hun vidste. Hun hed godt nok selv Dam til efternavn, men hun kendte hverken til en Olav eller Kirsten Dam. Hun havde godt nok en moster Kirsten, men hun hed ikke Dam, og hun var heller ikke begravet her, for hun levede i bedste velgående i Aabenraa selvom hun var over halvtreds nu. Hun havde bare fået øje på monumentet og navnet Dam, og det havde været lidt sært at se sit eget efternavn på en gravsten, men Dam var jo heller ikke så usædvanligt et efternavn.

Simon spurgte ikke hvad hun hed udover Dam, det angik slet ikke ham. Hun havde sikkert et fornavn, måske endda to, det var blevet så almindeligt, men dem havde han ikke noget at bruge til. Han spurgte

hende heller ikke hvor hun kom fra. Han gik ud fra at hun var udenbys, hun så noget fremmed ud. Hvis han og Sandra havde fået børn kunne de have været på alder med hende der, men de havde ikke set så fremmede ud. Han sagde pænt farvel og lod hende kigge videre på monumentet. Overlæreren var i hvert fald ikke her, det vidste han med sikkerhed. Hvor hustruen Kirsten så var vidste han ikke, men det betød heller ikke noget. Han gik hjem.

På vejen hjem kom han forbi det hus, hvor slagteren havde haft sin forretning. Nu var hele huset, også den gamle butik, inddraget til beboelse. Simon vidste ikke hvem der boede i huset nu. Der boede mange mennesker i husene rundt om i byen, de fleste kendte han slet ikke. Og alligevel havde han været sikker på at den unge dame på kirkegården havde været udenbys. Det var ikke specielt logisk, men det er sådan noget også sjældent. Det var hos slagteren i det her hus Sandra havde købt den rigtige skinkesalat. Han havde selv været med derinde hvis de handlede sent fredag eller lørdag formiddag. Han kunne godt huske det, og sådan skulle rigtig skinkesalat smage.

Da han kom hjem, tog han plastikbøtten med skinkesalat ud af køleskabet og så på den. Han burde måske smide den ud, den havde smagt så rædselsfuldt på bollerne. Men måske smagte den alligevel bedre på rugbrød, det kunne han da lige prøve. Han var også sulten, han havde ikke fået frokost. Og nu havde han fået motion og røde kinder.

Der var skinkesalat nok tilbage til to skiver rugbrød. Så elendig var den altså heller ikke, måske fordi den var på rugbrød og ikke på boller. Det var stadig slet ikke som slagterens skinkesalat dengang, det var ikke den samme nydelse, men det var heller ikke ubehageligt at få ned. Der skulle bare skylles efter med en af de helt almindelige pilsnere, så var det bestemt til at holde ud.

- Det er mange år siden jeg begyndte at undervise, sagde overlæreren. Dengang håbede jeg at verden gik fremad og at menneskene blev klogere. Men det var nok kun mig selv der blev klogere, og det tog endda sin tid. Du er nok ikke gammel nok til at forstå det, og man kan tvivle på om du bliver det. Den dag du kreperer og bliver kremeret har du nok ikke lært det endnu. Du lytter ikke engang til mine mest simple råde, så hvordan skulle du kunne fatte det vigtige ?

Overlæreren stod ovre ved radiatoren, så det var kun hans overlærer overkrop der var synlig. Simon besluttede sig til at ignorere ham og spiste uanfægtet videre og tog en slurk af sin øl.

- Du lader din Ka styre dig og lader din Ba flyve i mellemtiden. I alle retninger og alle mulige steder hen.

Det blev for meget. Simon tog plastikbøtten, der havde været skinkesalat i og smed den i hovedet på gespenstet ved radiatoren. Overlæreren holdt straks mund og forsvandt. Han gik ikke, han forsvandt bare. Som dengang han fik den grimme krukke i hovedet inde i soveværelset. En plastikbøtte med lidt snask i bunden, det var alt hvad der skulle til. En smule af det hvide snask var landet på radiatoren, mere var der ikke at se. Simon tørrede det af med en karklud med det samme, så han ikke glemte det. Så tog han den tomme bøtte op fra gulvet og med ind i stuen. Måske skulle han selv læse lidt om det gamle Egypten, så ville han måske forstå lidt mere af hvad den overlærer talte om. Han kunne da let gå på google og se efter. Ikke lige nu mens han var i stuen, på et senere tidspunkt. På den anden side var det overlærervrøvl vel ikke så vigtigt at det var værd at spille tid på. Noget han havde læst og tænkt sig til da han var blevet enkemand, noget fortænkt sludder, det var ikke vigtigt for Simon. Hvis ikke overlærer Dam havde besluttet sig sit at blive et spøgelse, eller nærmere en slags zombie, så havde Simon aldrig hørt om det vrøvl, og så ville han aldrig have tænkt på at bruge tid på det. Han var vel et lige så godt menneske uden at vide en døjt om det Ka og Ba og bla bla.

Simon havde sat sig i sofaen inde i stuen, og han havde stadig plastikbøtten uden skinkesalat i hånden. Han var ikke sikker på hvad han var beredt på, men beredt var han. Og kort efter kunne han også høre overlæreren.

- Der er nok ikke meget perspektiv i det her, men nu vil jeg sige det som det er. Og når det er gjort, vil jeg forlade huset her. Så vil du slippe for mig, og jeg vil slippe for dig. Jeg har heldigvis andre steder at løbe hen.

Overlæreren stod ved døren ud til gangen. Som om han var klar til at gå. Simon overvejede at smide bøtten i hovedet på ham, men han var fristet til at lade være. Hvis gespenstet fik lov til at tale ud, havde han lovet at forlade huset. Måske kunne man stole på ham, han løs så alvorlig og seriøs. Det var heller ikke sikkert man kunne ramme med en let plastikbøtte på den afstand, den ville sikkert flagre alt for usikkert afsted gennem luften.

- Da jeg startede som lærer, sagde overlæreren, havde jeg taget læresætningen "en sund sjæl i et sundt legeme" til mig. Det var noget andet end det jeg havde lært i min barndom i søndagsskolen, der havde der ikke været noget sundt ved legemet. Min barndomslære var at kødet skulle spæges, det var usundt allerede fra skaberens hånd. Det var den ånd der var blæst ind i mudderet, der var det afgørende. Så glæden ved gymnastik var mit ungdomsoprør, det var en ny verden der kom ind i mit liv. Det passede mig fint at koncentrere mig om gymnastikken, jeg holdt min krop rank og spændstig, mit arbejde var min mission, og jeg fik en dejlig hustru ved min side. Verden gik fremad lige indtil drengene begyndte at få lang hår og drømte om at blive militærnægtere når de blev voksne. De ville blæse på det sunde legeme og livet oppe i lyset og

den friske luft. De kravlede tilbage i jordhulerne og lyttede til mærkelig musik. Selvom jeg holdt mig spændstig til jeg var over tres og kunne lægge dem ned i armlægning med den ene arm bundet på ryggen, havde de ingen respekt for det. Og så blev mit hjælpearbejde på flyvepladsen under krigen pludseligt et stort problem.

Overlæreren havde ikke sat sig ned, han stod stadig ved døren og lignede ikke en der skulle fortælle hele sin livshistorie, men det lød alligevel som om det var det han havde gang i.

- Jeg syntes ikke det var rimeligt. Jeg var aldrig medlem af partiet, jeg havde aldrig udøvet alvorlig vold mod nogen, men hvis jeg som lærer brugte min autoritet til at sætte en ung fløs på plads, så betød det straks at jeg var nazist i elevernes øjne. Det blev efterhånden også i forældrenes øjne jeg var det, og selv på lærerværelset var der ikke længere den samme respekt for mig, sådan var tiderne blevet. Så jeg købte sammen med min hustru huset her, og så snart jeg fik min pension, flyttede vi fra Hjørring og hertil. Her kunne jeg være i fred fra rygterne og holde mig spændstig, og her fik jeg tid til andet end at skulle slås med langhårede elever. Jeg genoptog min gamle interesse for verdens gang og historien, gerne den historie der var så langt væk fra nutiden som muligt. Og da det var så heldigt at min hustru delte min interesse for det gamle Egypten, begyndte vi sammen at studere historierne fra Kongernes Dal. Vi huskede begge dengang kong Tuts grav blev fundet, og nu havde vi tid til at fordybe os i emnet.

Nu virkede det som om overlæreren nærmede sig det væsentlige. Simon syntes at historien lige så godt kunne have startet her i stedet for helt tilbage i barndommen og ungdommen. Gespenstet havde lovet at forlade huset, så snart det hele var fortalt, så der var vel ingen grund til at trække pinen ud på den måde.

- Jeg begyndte at læse i de gamle dødebøger, altså i oversatte versioner af dem, og jeg begyndte at interessere mig fra deres idé om de to sjæle. Det vil sige, i første omgang så jeg det nok mest som en eksotisk og primitiv kuriositet, et morsomt eksempel for hvordan man havde tænkt i en førkristen kultur, men så indså jeg pludseligt hvordan den viden kunne bruges til at forene min barndoms tro med min ungdoms fascination. Ka og Ba var en mulighed for at binde påskemiraklet og vitalismen sammen.

Simon fattede ikke hvad han mente med det. Hvordan det kunne få to sjæle og en tanke til at blive sådan et spøgelse eller zombie. Det kunne ikke ende med en rimelig konklusion på den historie. Han overvejede at rejse sig og bære plastikbøtten så langt frem, at han var sikker på at ramme overlæreren i hovedet.

- Ser du, jeg vidste jo fra seminariet at mit fysiske legeme bestod af udskiftelige molekyler. Og jeg vidste jo også af erfaring, at selvom jeg klippede mit hår, så blev den samme frisure ved med at vokse ud. Jeg

vidste at det jeg spiste og drak, det kom ud i den anden ende. Men nu fik jeg med kropssjælen Ka et navn til mit levende legeme. Det var ikke kun en tilfældig bunke vand og kalk og æggehvide-stoffer, det var noget andet og mere end det. Min Ka var det egentlige legeme. Det var i virkeligheden ikke den tilfældige bunke kød, der var bolig for min sunde sjæl. Det var min kropssjæl Ka, der var bolig for min drømmesjæl Ba. Forstår du det ?

Simon var blevet siddende og nikkede nu ivrigt i håb om at overlæreren snart var færdig med sin lange udredning. Jo mere han bekræftede og lod være med at spørge, jo hurtigere ville det her være overstået.

- Det var da jeg fandt min hustrus afsjælede krop i sengen, jeg for alvor fattede betydningen af den indsigt, og jeg fattede at de gamle egyptere havde taget fejl på et afgørende punkt. De troede de skulle bevare kødet for at bevare en Ka, og det var måske fordi de ikke vidste noget om molekyler og grundstoffer. De balsamerede deres døde, og det var til ingen verdens nytte, det stod lysende klart for mig. Jeg stod der i soveværelset med en bunke død kemi, der engang havde været grundlaget for min hustru. Hun var død og kold og allerede på vej i opløsning, der var intet liv, ingen Ka og intet sundt legeme tilbage. Hendes levende Ka var væk, hun var død mens hendes Ba havde været borte i drømme langt borte. Hvis hendes Ka og hendes Ba havde holdt sammen da det skete, havde hun stadig været der for mig, nu var hun i stedet spredt for alle vinde. Menneskets opgave er ikke at bevare kroppens kemi, det er at bevare både legeme og sjæl sammen. Man må holdet Ka og Ba sammen til det sidste, at bevare en sund Ba i en sund Ka. Det var sådan Kristus overvandt døden, det stod klart for mig. Da Han udåndede på korset, holdt Han sin Ka og sin Ba sammen til det sidste. Derfor kunne Hans Ka og Ba følges samlet fra graven påskemorgen, mens kød og knogler blev til ubetydeligt støv inde i klippehulen. Og med den indsigt indså jeg hvordan jeg kunne følge i Hans fodspor.

Overlæreren var tydeligvis blevet vanvittig. Han havde fået rodet det gamle Egypten sammen med sin barnetro, og så havde hans hustrus død taget den sidste rest af fornuft fra ham, så han satte sig for at gentage opstandelsen rent fysisk. Nu ville det være godt at komme til afslutningen på den historie, så Simon og alle andre kunne komme videre i tilværelsen. Uden at have en i egen fantasi genopstanden overlærer rendende rundt i huset, Eller forstyrrende Ka, det ville han nok selv betegne det. Uanset hvad han så kaldte det, så var det i hvert fald irriterende.

- Jeg besluttede mig til at holde mine to sjæle tæt sammen, fortsatte overlæreren. Jeg måtte ikke lade tankerne flyve, jeg måtte holde op med at drømme. Jeg måtte holde sammen på de to sjæle, og så var jeg nødt til at placere den tilfældige kemi, der indgik i kødet, i anden række. Jeg blev ved med at holde kroppen i bevægelse, livet og bevægelsen var

livsvigtig for min Ka, men hvad jeg derudover indtog og udskilte mistede jeg interessen for. Det var et stykke arbejde der krævede opmærksomhed og vedholdenhed. Det var ikke så ligetil at lære, men jeg lærte det. Det med at holde op med at drømme var det sværeste, men det hårde arbejde bar belønningen i sig selv. Da min krops kemi var svundet ind til et absolut minimum og jeg havde helt kontrol over drømmene, kunne jeg med sindsro dreje min cykel ind foran den gule maskine og lade være med at trække vejret yderligere. Jeg opgav bestemt ikke ånden, tværtimod. Jeg opgav kemien og mekanikken, og min Ka og min Ba har holdt sammen lige siden. Det kan du selv se.

Ja det kan jeg se, men kun mod de hvidmalede vægge, tænkte Simon. Jeg skulle aldrig have malet dem tilbage i overlærerens farve på den måde. Men så så han til sin lettelse overlæreren gå ud ad døren og lukke den efter sig. Simon var begyndt at synke sammen af tilfredshed, da døren gik op igen, og overlæreren stak hovedet ind.

- Bare rolig, sagde han, jeg går igen. Jeg syntes bare jeg lige ville sige pænt farvel. De gode manerer skal have lov til at overleve med.

Han nærmest bukkede og slog ud med armene, som havde han givet en forestilling til bedste. Så gik han og lukkede døren efter sig. Simon rejste sig og gik for en sikkerheds skyld hen og åbnede døren og kiggede ud i gangen. Han så tydeligt hvordan overlæreren åbnede entredøren. Den første sne var faldet, og overlæreren kunne ses lige så tydeligt mod nysneen som mod den hvidmalede vægge.

Simon fulgte ham med øjnene gennem vinduet i stuen. Overlæreren gik ad flisegangen ud til lågen og vejen. Han åbnede lågen og gik ud, men ikke til højre mod kirkegården, han drejede den modsatte vej. Ham om det, tænkte Simon. Så længe han bare holdt sig fra huset, var det i hvert fald fredeligere at bo i.

Da det blev forår, begyndte Simon igen at cykle ture. Mest ud på landet, men af og til også ned i byen og endda forbi haven. Det var ikke længere så skræmmende, så længe han bare huskede at se sig for. Så det var mest på turene ud på landet han tillod sig at lade tankerne flyve. Og selvom overlæreren ikke var vendt tilbage til huset, kørte hans afskedstale af og til rundt i Simons hoved. Mest når hans lod tankerne flyve. Sin Ba flyve, som overlæreren kaldte det. Og han var helt overbevist om at overlæreren havde taget fejl på nogle meget vigtige punkter. Simon var for eksempel sikker på at han ikke havde et antal sjæle, hverken en eller to eller nul eller en million. Der var en Simon, krop og legeme og sjæl, det var ham. At han så ikke altid var enig med sig selv og af og til gjorde det modsatte af hvad han selv havde besluttet, det var en anden sag. Det var ham, det var Simon det hele. Også når der var kage på bordet. Han kunne sagtens være et kompliceret væsen uden at være besat af sjæle og dæmoner, det var bare betingelsen for at være et levende menneske, det var Simon overbevist om. Han havde for eksempel i sin tid besluttet, at Sandra var alt for ung til ham, så hende skulle han i hvert fald ikke lægge an på. Hun var kun sytten, og han var femogtyve. Det ville også være håbløst at forsøge sig med hende, det havde han været sikker på. Og så kom han alligevel til at gøre det, og de fik femogtredivede gode år sammen, det havde han ingen grund til at fortryde. Der havde vel været noget i ham der ikke kunne lade være med at tage chancen. Eller noget i Sandra. Eller noget imellem dem.

Og så var der overlærerens vanvittige ide om at følge i Kristi fodspor og leve evigt, hvad det skulle gøre godt for var ganske uforståeligt. Måske var det fordi overlæreren var fra en anden tid. Selvom Simon faktisk sagtens kunne have mødt overlæreren i levende live. Han var flyttet her til byen dengang Simon var otte år. Og han var først død da Simon var godt og vel voksen med stort kørekort. I hvert fald hvis man kunne stole på gravmonumentets og tinglysningens datoer. Det burde man kunne. De kunne sagtens være stødt på hinanden flere gange på gaden eller i en butik, større var byen heller ikke. Måske havde de bare ikke lagt mærke til det. Men den skikkelse ville Simon have lagt mærke til, det var han alligevel sikker på.

Simon kørte hjem fra sin forårstur i landskabet, og det var da han lige var kommet ind af døren, Sandra ringede. Hun ville bare lige fortælle at hendes mor havde brækket hoften, og at hun derfor var nødt til at flytte hjem til huset udenfor byen for at passe den gamle. Og hvis Simon af og til løb på hende inde i byen i den kommende tid, var det altså derfor. Det lød nu heller ikke som om hun var ked af at flytte hjem til mor, at flytte fra den der Moxon, så den gangster havde ikke været så holdbar som Simon havde været. Tænkte Simon tilfreds. Og det var ikke fordi Sandra nu planlagde at flytte hjem til ham igen, det sikrede han sig

lige. Kirkens Korshær havde hentet hendes seng, han og Sandra var vokset fra hinanden, og alle rum i huset var hvidmalede. Han var sådan set mere berørt af at høre om Miranda Lunds brækkede hofte, kunne han mærke. Hun havde i årevis været en dejlig svigermor, også selvom Simon og Sandra aldrig var blevet lovformeligt gift. Simon havde holdt meget af Miranda Lund, og nu var han ikke sikker på hun ville holde længe med en brækket hofte. Sådan noget kunne være fatalt i hendes alder. Simon bad Sandras give sin mor et knus fra ham, hvis hun da kunne komme til det, og Sandra svarede at det kunne og ville hun gøre med glæde. Han bad hende ikke om at hilse Moxon, der var en grænse. Han kendte ikke idioten, og måske var hun heller ikke i kontakt med ham længere.

Han stod der med telefonen længe efter samtalen var slut. Det blev tydeligt for ham hvor irrelevant overlærerens genopførelse af opstandelsen havde været. Simon havde prøvet at miste både sin far og mor, og det var som det var. Og storesøster, som han havde mistet til Solkysten, levede vel også endnu, det skulle han vel også lige huske. Det der havde betydet mest for ham, var da han mistede Evald, manden der havde hjulpet ham frem til det store erhvervskort og den første bus. Det havde gjort ondt da han faldt fra. Men det havde følt på samme måde da han mistede Sandra og Miranda Lund, selvom de stadig gik levende omkring i verden. Genopstandelse var helt irrelevant. Det havde været hårdt at gå forbi Miranda Lund på gaden mens de ignorerede hinanden. Det havde været værre end at gå forbi en gravsten på kirkegården.

Hvor skulle man i øvrigt gøre af alle de døde, hvis de gav sig til at genopstå alle sammen. Og hvis alle de gamle konger fra kongerækken genopstod, hvem skulle så regere. De ville garanteret blive uvenner og gå i krig mod hinanden. Nogle af dem havde gjort det allerede da de levede, kunne han huske fra sine historietimer i skolen. Simon konkluderede at genopstandelsen ikke alene var irrelevant, den ville være en katastrofe. Overlærerens besøg i hans hus havde været en irriterende forsmag på hvordan sådan noget kunne udarte. Simon ville gerne prøve at holde sammen på sig selv, men kun så længe han var i live. Det var til tider hårdt nok.

Det var slet ikke så hårdt at cykle, nu vejret var til det. Han gjorde det tit, tænkte han, af og til kun for fornøjelsens skyld. Han havde tid nok. Han gad ikke begynde at sætte farve på væggene igen, selvom det måske kunne sikre huset mod at overlæreren viste sig igen. Det ville alligevel være tåbeligt at begynde på det, når nu lugten af maling var ved at tage af. Han skulle ikke starte forfra, der var farver nok på det forårslandskab han kunne cykle ud i. Pulterkammeret kunne godt nok trænge til også at få en omgang, var det ikke det advokaten fra Hjørring havde sagt. Rummet var stort set ryddet allerede, og det var alligevel

ikke blevet hans cykelværksted. Og han havde en halv spand hvid maling tilbage, så det ville ikke koste penge, kun en smule arbejde. Så kunne han måske finde på noget at bruge det rum til, i stedet for at det bare stod der.

Således på det og alt muligt andet tænkte Simon. Det passede fint sammen med hans cykelture og simple livsstil. Han kunne blive så træt af de ture, at han glemte sin aftenøl inden han gik i seng og sov. På nogle områder havde den irriterende overlærer Olav Dam haft ret. Det var for resten nok en eller anden pervers placebo-virkning af troen på de to sjæle, der havde gjort overlæreren i stand til at smadre en flaske på Simons hoved. Og smække med dørene. Det var ikke noget almindeligt, det havde været et specialtilfælde for den vejrmølle-gymnastiklærer, der havde virket i Hjørring i det forrige århundrede. Det var ikke noget der behøvede blive gentaget af andre. Jo mere Simon tænkte over det, jo mere tænkte han at det var spild af tid at tænke over. Den manglende sammenhæng mellem Simons tanker og hans handlinger ved kagebordet eller i forhold til Sandra, det var bare en del af tilværelsen, en del af livet. Det var Simon det hele, og som resten af livet var han da fyldt med modsætninger. Sådan ville han leve videre. Og det behøvede ikke være for evigt. Han håbede jo heller ikke at Sandra ville flytte tilbage til ham, det ville blive for akavet for dem begge to. Det ville så til gengæld løse problemet med den manglende bodeling og den fælles ejendomsret til huset. På sigt kunne det måske blive hyggeligt nok igen.

Han sad der i stuen og besluttede sig til kun at drikke et glas rødvin, selvom det var fredag. Og da han tog glas nummer to, tog han det som et bevis på at han stadig var i live, det smagte også stadig godt. Og sådan en tankegang ville overlæreren kun have hån tilovers for. Simon havde hele efteråret erfaret hvilke ubehageligheder overlæreren hån kunne have, sikkert også for Olav Dam selv. Og for Simons skyld måtte man da gerne kalde hans egen tankegang for sjæl. Han havde masser af sjæl, det var ikke det. Selvsjæl, sikkert det samme ord sagt to gange lige efter hinanden. Og alt det sjæl var med til at bevæge hans krop og tage hans beslutninger. Også de forkerte. Sådan noget kunne af og til ende med at slå kroppen ihjel. Eller det havde som i overlærer Dams tilfælde endt med at få livet ud af kroppen, for at give det en selvstændig, irriterende og på sigt udaset, hvileløs skikkelse. Det havde været et dumt projekt med ubehagelige følger for alle parter. Den stakkels overlærer ville aldrig få fred for sig selv på den måde. Simon havde heldigvis set ham forlade huset, og han tænkte på hvem der nu skulle irriteres af den idiot. Måske var det den der Moxon der skulle prøve det, de to fortjente hinanden. De var i hvert fald lige uvirkelige og idiotiske for Simon nu.

Det var nok snarere på tide med nogle overvejelser om det pulterkammer, hvis han skulle kunne bruge det til noget fornuftigt, skulle han have gjort noget ved det. Der måtte være mindst tre liter maling tilbage i den sidste spand, rigeligt til det rum. Det var næsten helt tomt, hvis han lige tog sig sammen og smed det sidste ragelse ud, ville det være lige til at gå til. Simon rejste sig fra sofaen og gik derind for at kigge en gang til. Der lå de gamle gardiner sammen med poserne med krøllet avispapir. Og så stod der en hvid sportstaske han ikke kunne genkende. Måske var den fra dengang han og Sandra havde snakket om at gå til badminton. Han løftede på den, den var tungere end hvis der havde været et par ketsjere i.

Simon åbnede tasken. Der lå et par hvide sokker og badevægten. Han var ellers sikker på at Sandra havde taget den med, dengang hun hentede sine ting fra badeværelset. De havde endda snakket om det, eller han havde i hvert fald tænkt på at de skulle snakke om det. Han tog den op og kiggede på den. Der stod ikke noget på displayet, den var nok løbet tør for batteri. Det var Sandra der havde købt den og vidste hvordan den virkede. Simon havde ikke været interesseret, vægt var bare et tal. Og nu viste den ikke engang det. Den kunne ryge ud sammen med de krøllede aviser og de gamle gardiner og sokkerne. Men hvor kom den lige fra, havde Sandra sat den tilbage til ham. Han syntes ikke han kendte sportstasken, og Sandra havde heller aldrig afleveret nøglerne til huset. Det kunne han ikke bede om, så længe hun stod som medejer af huset. Men det gav ingen mening at hun skulle have stillet vægten tilbage til ham, hvad skulle det have gjort godt for. Sokkerne var tydeligvis heller ikke hendes, så store plader havde hun ikke.

Han lod det hele stå. Han skulle ikke i gang med pulterkammeret nu, en fredag aften efter rødvinen. Det kunne være lækkert med lidt ost til den rødvin, han lukkede døren til pulterkammeret og gik ud i køkkenet.

Prolog

Det var sidst på sommeren. Simon kunne ikke rigtigt kende sig selv i spejlet. Det var måske her han skulle begynde. Med en ny begyndelse. Der er plads nok her.